

Regd. No. 2975

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ராமானுஜன்-369

ஆசிரியர்: P. B. அண்ணங்கராசாரியர், மஹாலிதவான்

SRI RAMANUJAN

EDITOR:

Mahamahimopadhyaya

P. B. ANNANGARACHARYA, Kanchipuram-631003.

வருடச் சந்தா ரூ. 10

ஜீவித சந்தா ரூ. 25

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

பேராளன் பெருந்தேவத்தாயர்
திருவடிகளே சரணம்

ஆழ்வார்பெருமான் ஜயர்
திருவடிகளே சரணம்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஆழ்வார்கள் வாழி அருளிச்செயல் வாழி
தாழ்வாது மில்குரவர் தாம்வாழி--ஏழ்பாரு
முய்ய வவர்க ளுரைத்தவைகள் தாம்வாழி
செய்யாமறை தன்னுடனே சேர்ந்து.

காளயுக்திஸ்ரீ தையம்

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

ஸ்ரீராமாநுஜன்-369

ஆசிரியர்:

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர்

தொகுதி 31

காளயுக்திஸ் தைமீ
10-2-79

பகுதி 9

பத்ராதிப விஜ்ஞாபனம்.

மார்கழி மாதத்து ஸ்ரீராமாநுஜன் மார்கழி மாதம் முதல் தேதியில் வெளியிடப்பட்டது. தை மாத -த்து ஸ்ரீராமாநுஜன் தை மாத முடிவில் வெளியிடப் படுகிறது இந்தத் தாமதத்திற்குக் காரணம் அடியே- -னது உடல்நிலைக்கு ஏற்பட்ட அபாடவநேயமாகும். இடையிடையில் அவர்ஜீயமாக நேர்ந்த கார்யாந்தர வ்பாப்ருதியுமாகும். மார்கழி மாதம் முழுவதும் சென்னையில் பேசுக்க நேர்ந்ததை அன்பர்கள் அறிவர். அது விசாராந்திக்கு இடமாகுமென்று எண்ணியிருந்தும் சாராந்திக்கு இடமாயிற்று. சிலர் ஐப்பசி மாதம் பத்திரிகை சேரவில்லையென்றும், சிலர் ஆவணிமாதப் பத்திரிகை சேரவில்லையென்றும் இப்படி அடிக்கடி எழுதி வருகிறார்கள். யாரும்மாதத்தைக் குறிப்பிட்டு எழுதக் கூடாது; 368, 369---என்றிப்படி நாம் லக்கம் குறிப்பிட்டு வருகிறோம். அந்த லக்கத்தைக் குறிப்பிட்- -டேயெழுத வேணும்

சந்தாதார்களுக்கு அறிவிப்பு:- பல தடவை தெரிவித்தும் கவனிப்பில்லாதவர் களுக்கு மீண்டும் மீண்டும் தெரிவிப்பதனால் பயனில்லை 1-3-79 தேதிக் குள் சந்தாபாக்கியைத் தீர்க்காதவர்களுக்கு அடுத்த ஸஞ்சிகைநிறுத்தப்படும். காரியதர்சி.

பூ. 2. வே. தேசுர்ஸ்வாமியின் சதாப்திமஹோத்ஸவம்

ஸ்ரீமதுபயவே. திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி. தேசுர் (சின்ன) ரங்கஸாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியென்கிற மஹான் காஞ்சிபுரியில் வடவண்டை மாட வீதியில் எழுந்தருளியிருந்தார். அதே திருநாமத்தோடு மற்றொரு ஸ்வாமியும் அடுத்த திருமாளிகைக்காரராய் எழுந்தருளியிருந்தார். அவரைப் பெரிய ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமியென்று வழங்குவர். அந்த

ஸ்வாமி பல்லாண்டுகள் திருப்பதி தேவஸ்தான பாடசாலையில் திவ்ய ப்ரபந்தோபாத்தபாயராக எழுந்தருளியிருந்தார். ப்ரக்ருதம் சின்ன ரங்க ஸ்வாமி ஐயங்காரைப்பற்றி எழுதுகிறோம். இவருடைய திருவுருவப் படத்தை இங்கே ஸேவிக்கலாம். இந்த ஸ்வாமிக்குப் புத்ர ஸங்கீ ஏற்படவில்லை ஒரு புத்ரியே இருக்கின்றாள் அவளுக்குப் புதல்வர் இருவர் நல்ல நிலைமையில் வாழ்கின்றனர். அவர்களே இந்த சதாப்தி மஹோத்ஸவத்தைச் சிறப்புற நடத்தினவர்கள். ப்ரஸ்தாவித்த ரங்காசார்யஸ்வாமி (ஒருநூறு ண்டுகட்கு முன்) மார்கழி மாதத்து அநாராதா நக்ஷத்ரத்தில் திருவவதரித்தவர். அப்போதே இவர்க்கு சதாப்திமஹோத்ஸவம் நடத்த வேண் -டியிருந்தும், அப்போது அநத்யயநகாலமாவிரு -ந்தபடியால் திவ்யப்ரபந்த ஸேவைக்கு அவகாச -மில்லாததனால், நிகழும் தை மாதத்து அனுஷத் -திற்குச் சேர மூன்று நாள் உபய வேத பாராய -ணங்களுடன் அவரது திருமாளிகையில் வெகு சிறப்பாக நடத்தப்பட்டது. சதாப்தி கண்ட

ருளின ஸ்வாமி பகவத் விஷய ரஹஸ்யாதிகளை வரியடைவே அடிகரித்த ஸத்ஸம் ப்ரதாய நில்னாதராயிருந்தவர். விசேஷித்து சிவப்ரபந்தத்தில் அத்வீதீய ஸமர்த்தராய் தேவப் பெருமானுக்கு ஐம்பத்தைந்து வருஷ காலம் இடைவீடின்றி அருளிச் செயல் கைங்கரியம் அற்புதமாகச் செய்தவர். இவரைப்போல் கைங்கரியம் செய்தவர் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வேறொருவரில்லை யென்பதை ஸ்வாநு பவஸாக்ஷிகமாகத் தெரிவிக்கிறேன்.

ஸ்ரீமதுபயவே. வாகம்ருதவர்ஷி வேளுக்குடி வரதாசாரியர் ஸ்வாமி ஒருவேளை எழுந் தருளியிருந்து இவருடைய ப்ரபாவங்களைச் சிறக்க உபந்யஸித்தார். அந்த வியாஜத்தில் அரிய பெரிய ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் செவிக்கினிதாக உபந்யஸித்தார். ஸ்ரீமதுபயவே. வித்வான் தி. அ. அக்காரக்கனி ஸம்பத் குமாராசாரியர் ஸ்வாமி சாத்துமுறை தினத்தில் ஸ்ரீராமாயண த்தில் பல அபூர்வார்த்தங்களைக் "கேட்டறியாதன கேட்கின்றோ" என்னும்படி உபந்யஸித் தார். அடியேன் மூன்று ச்லோகங்களை விண்ணப்பம் செய்து அவற்றை விவரிக்கும் முகத்தால் ஸ்வாமியின் கைபவங்களை விவரித்துரைத்தேன்.

அந்த சலோகங்களாவன:—

1 ஸ்ரீநல்லான் சக்ரவர்த்தியாஹ்வய குலஜலதௌ கௌஸ்துபாபோவதீர்ண:
வாத்ஸ்யோ ரங்கார்யஸூரிச் சுபகுணநிலய: திவ்யஸூக்த்யப்திமக்ந:
தேவாதீசாங்கரி பத்ம த்விதய நியத கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யதர்ய:
பச்யந் ஊர்த்வம் சதாப்திம் வஸதி சுபகுணூட்யத்விதௌஹித்ர தாதா.

2 பாரத்வாஜ குலேந்தூ வெங்கட வரதார்ய பாக்யகாரார்யௌ!
ஸ்ய்ருஹணீயகுனௌ ஸுசிரம் ஹஸ்த்யத்ரீசாங்க்கிரிகங்கரௌ ஸ்யாதாம்:

3 ஸ்வாமி ரங்காசார்ய!ஸ்வகலிதகைங்கர்யக்ல்ப்தயே சதுரௌ!
தத்வா தௌஹித்ரௌ த்வௌ நிரகாத் ஸுசிரம் ததிப்ஸிதம் ஜயது.

(இரண்டாம் சலோகத்தின் கருத்து) திருமலையனந்தாழ்வான் குல விளக்காய்த்
தோன்றின ஸ்ரீமாண்களாய் ஈறந்த குணசாலிகளான வெங்கடவரதாசாரி பாக்யகாராசாரி
யென்கிற தௌஹித்ரர்களிருவரும் நெடுநாளானவும் தேவப்பெருமானுடைய திருவடியினை
களில் தொண்டுபூண்டிருக்கக் கடவர்கள்.

(மூன்றாம் சலோகத்தின் கருத்து) ரங்காசாரியர் ஸ்வாமி தாம் செய்து கொண்டிருந்த
கைங்கரியம் எஞ்ஞான்றும் குறையற நடந்துவரும்படிக்கு மிக நிபுணர்களான தௌஹித்ரர்
களிருவரைத் தந்து போயினர். அவரது திருவுள்ளம் நீண்ட காலமளவும் வெற்றி
பெற்றிருக்குமாக. ...

ஸ்ரீமதுபயவே. திருப்பதி பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணா. ஸ்ரீரங்காசார்ய ஸ்வாமி [வைகுண்டவாசி]

அடியேனுடைய பிதாமஹர்ச்சு ஸஹோதரப்ராதாக்கன் மூவர், திருப்பதியில் பிரதிவாதி
பயங்கரஸ்வாமிகளின் திருமானிகைகள் இரண்டு இருந்தன இரண்டிலும் புருஷஸந்தானம்
ஏற்படாமையினால் அடியேனுடைய பிதாமஹ ஸஹோதரர்கள் இருவர் அந்த இரண்டு திரு
மானிகைகளுக்கும் ஸ்விக்ருத புத்திரர்களாக எழுந்தருளினார்கள் பெரிய திருமானிகை
யென்றும், சிறிய திருமானிகையென்றும் விபவஹாரம். பெரிய திருமானிகைக்காரர்க்குப்
புத்திரர்கள் ஐவர் ஐவித்தனர். அந்த ஐவரில் ஜ்யேஷ்டரான ஸ்ரீமதுபயவே அண்ணா
ஸ்ரீரங்காசாரியர்ஸ்வாமி அடுத்தபக்கத்தில் ஸைவஸாதிப்பவர். திருப்பதியில் வித்வதஸர்வ
பௌமராக எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீமதுபயவே, திருமல அனந்தான் பிள்ளை புரிசை
ஸ்ரீரங்காசாரியர் ஸ்வாமிக்கு இவர் ஜ்யேஷ்ட ஜாமாதா. அந்த ஸ்வாமி திருவடிகளில் நியாய
வேதாந்தங்களையதிகரித்து ஸ்ரீபாக்யபகவத் விஷயாதிகாரியாக எழுந்தருளியிருந்தார். இவர்க்கு
ஹைதரபாத் ஜில்லாவில் சிஷ்யஸம்பத்து விசேஷமாகவுண்டு இவர்க்கும் ஸந்ததி ஏற்படவில்லை.
தமது த்ருதிய ஸஹோதரரின் பௌதர்களில் ஒருவரை ஸ்வீகாரம் செய்து கொண்டார்.
சிரஞ்சீவி கோவிந்தன் என்னுமவன் திருப்பதியிலேயே குடும்பத்துடன் வாழ்கின்றான்.

இந்த ஸ்வாமியின் அடுத்த ஸஹோதரர்க்கு ஒரு பெண்பிள்ளை மட்டுமே இருந்தனள்.
அவள் என்னுடைய மைத்துனர்க்கு வாழ்க்கைத்துணைவியாகி, குமாரர்கள் மூவரையும்.

திருமகளொருத் தீயையும் பெற்றனள் மூத்த குமாரர் திருமலை, அனந்தாண்பிள்ளை, (குன்ற பாக்கம்) திருஷ்ணமாசாரியென்பவர் நியாய வேதாந்த சிரோமணியாய் தமிழ் வித்வானாய் திருப்பதிகாலேஜில் பல ஸம்வத்ஸரம் நியாயோபாத்யாயராயிருந்து இப்போது விச்சாந்தராயிருக்கிறார். இரண்டாமவர் தி.அ. கோபாலாசாரியென்பவர் வியாகரணோபாத்யாயராகத் திருப்பதிகாலேஜிலேயே விளங்கி வருகிறார். மூன்றாமவர் சென்னைப் பிராந்தியத்தில் லௌகிக உத்யோகத்தில் நிஷ்ணாதர். ஸ்ரீரங்காசார்யர் ஸ்வாமியின் நான்காம் ஸஹோதரர் ஸந்ததியின்றிக்கே நெடுநாளைக்கு முன்னமே பரமபதித்தார். ஐந்தாம் ஸஹோதரார்க்கு ஒரு திருக்குமாரர் அருளிச் செயல் வல்லராய் கைங்கர்ய நிஷ்ணாதராய் விளங்காநின்றார்.

ஒரு சிறந்த உத்தேசம்.

நமது பத்ராபிபஸ்வாமியின் எண்பத்தெட்டாவது பிராயப் பூர்த்தியைப் பற்றின விளம்பரம் மேலே காணலாகும். இந்த ஸந்தர்ப்ப விசேஷத்தில், ஸ்ரீஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்ட திவ்யப்ரபந்த-ஸ்தோத்ர ரஹஸ்ய வியாக்தியானங்கள் மலிவான விலைக்கு விற்பனை செய்ய அன்பர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, நாளது மே மாத முடிவு வரையில் மட்டும் ரூபாய் நூற்றுக்கு 40 ரூ. கழித்துக் கொடுக்கப்படும். ஜூன் மீ முதலாகப் பழைய படியே.

இங்ஙனம்,

க்ரந்தமாலா ஆபீஸ் காரியதரிசி.

திருமகனொருத்தியையும் பெற்றனள் மூத்த குமாரர் திருமலை, அனந்தாண்பிள்ளை, (குன்ற பாக்கம்) கிருஷ்ணமாசாரியென்பவர் நியாய வேதாந்த சிரோமணியாய் தமிழ் வித்வானாய் திருப்பதிகாலேஜில் பல ஸம்வத்ஸரம் நியாயோபாத்யாயராயிருந்து இப்போது விச்சாந்தராயிருக்கிறார். இரண்டாமவர் தி.அ. கோபாலாசாரியென்பவர் வியாகரணோபாத்யாயராகத் திருப்பதிகாலேஜிலேயே விளங்கி வருகிறார். மூன்றாமவர் சென்னைப் பிராந்தியத்தில் லௌகிக உத்யோகத்தில் நிஷ்ணாதர். ஸ்ரீரங்காசார்யர் ஸ்வாமியின் நான்காம் ஸஹோதரர் ஸந்ததியின்றிக்கே நெடுநாளைக்கு முன்னமே பரமபதித்தார். ஐந்தாம் ஸஹோதரர்க்கு ஒரு திருக்குமாரர் அருளிச் செயல் வல்லராய் கைங்கர்ய நிஷ்ணாதராய் விளங்காநின்றார்.

ஒரு சிறந்த உத்தேசம்.

நமது பத்ராதிபஸ்வாமியின் எண்பத்தெட்டாவது பிராயப் பூர்த்தியைப் பற்றின விளம்பரம் மேலே காணலாகும். இந்த ஸந்தர்ப்ப விசேஷத்தில், ஸ்ரீஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்ட திவ்யப்ரபந்த-ஸ்தோத்ர ரஹஸ்ய வியாக்யானங்கள் மலிவான விலைக்கு விற்பனை செய்ய அன்பர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்டுள்ளது. அதாவது, நாளது மே மாத முடிவு வரையில் மட்டும் ரூபாய் நூற்றுக்கு 40 ரூ கழித்துக் கொடுக்கப்படும். ஜூன் மீ முதலாகப் பழைய படியே.

இங்ஙனம்,

கந்தமாலை ஆபீஸ் காரியதரிசி.

ஆழ்வான் தனியன்

நம் ஆசார்யர்களனைவர்க்கும் தனியன்கள் ஒவ்வொரு ரீதியில் அவதரித்துள்ளது; கூரத்தாழ்வானுடைய தனியன் அவதரித்திருக்கும் விதம் உண்மையில் அதிவிலக்ஷணமானது. இத்தனியன் பட்டரருளிச் செய்ததாதலால் அவருடைய தனிப்பட்ட திருநாவீறு இதில் பொலிவின்றது. 'யதுக்தயஸ் த்ரயிகண்டே யாந்தி மங்கலஸுத்தரதாம்' என்பது இத்தனியனில் உக்கரார்த்தம். ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸுத்திகளானவை வேதமாகிற மாதின் கழுத்திலே திருமங்கலியமாக விளங்குகின்றனவென்று வெகு சமத்தகாரமாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். பெண்களுக்குத் திருமங்கலிய மில்லாத நிலைமைகள் இரண்டு -- கன்னிகையாயிருக்கும் நிலைமை ஒன்று. நூலிழந்து விதவையாயிருக்கும் நிலைமை மற்றொன்று.

இவற்றுள் கன்னிகைப் பருவத்தில் பெண்களுக்குப் பலநாயகர்கள் தேறக்கூடும். ஏனெனில் பெண்கழத்தில் ஒரு கைப் பாடாகத் தாலி ஏறுமளவும் பெரும்பாலும் பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் அவனைத் தன் மனைவியாகப் பாவித்திருக்கக் கூடும். 'இப்பெண்ணுக்கு நானே கணவனுலாம்' என்று ஸ்வரூபயோக்யதையுடையாரெல்லாரும் நினைத்திருக்கக் கூடுமன்றோ. மற்றுள்ள விரகத்தர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் அக் கன்னிகையைக் கண்டால் 'இவளுக்கு இன்னும் கணவன் நிச்சயிக்கப்படவில்லை' என்று ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொள்வார்கள். அப் பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்ட பின்பு, முன்பு தங்களுக்கென்று அபிமானித்திருந்த பிரமசாரிகளும் விதுரர்களும் 'இனி இவள் அந்நயார்ஹை' என்று நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஆசையற்றொழிவார்கள். ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த மற்ற க்ருஹஸ்தர்களும் விரகத்தர்களும் 'இவளுக்கு ஒரு கணவன் அமைந்துவிட்டான்' என்று நினைத்துப் போருவர்கள். இனி இரண்டாவதான வைதவ்யநிலைமையில் ஸ்திரீயைப் பார்க்குமவர்கள் 'இவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கணவன் இறந்தொழிந்தான், இனி இவளுக்கு எப்போதும் கணவன் ஏற்படப் போகிறதில்லை, என்ஹெண்ணி நிற்பார்கள். ஆகவே, மாதர்கள் மங்கலநூல் இல்லாத நிலைமைகளில் பல பர்த்தாக் களை யுடையவர்களாயும், ஒரு பர்த்தாவையுமுடையராகாதவர்களாயும் இருப்பர்களென்ற தாயிற்று.

அதபோல, ஆழ்வான் ஸ்ரீஸுத்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதங்கள் மங்கல நூல் இல்லாத மாதரின் இரண்டு வகையான நிலைமைகளையும் உடையனவாயிருந்தன. வேதத்துக்கு ருத்ரனைப் பதிபாகச் சிலர் மயங்கி அபிமானிப்பார்கள்; பிரமனைப் பதியாகப் பேதையர் சிலர் பேணுவார்கள். இங்ஙனம் பாசுபதர் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்களால் பலபல தெய்வங்கள் பதியாக அபிமானிக்கப்பட்டும், நிரீச்வர மீமாம்ஸகாதிகளாலநாயகனே கிடையாதென்று மறுக்கப்பட்டும் கிடந்தது. ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முதலான தீவ்யஸூக்திகள் திருவவதரித்தவுடனே, 'தலையறுத்தவனும் தலையறுப்புண்டவனும் மற்றுமெவனும் வேதத்துக்கு எயகரல்லர்; அடியோடு நாயகனே கிடையாதென்றதும் தவறு; நாயகனுண்டு, அவன் ஒருவனே; அவனுக்குள் ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று கல்வெட்டாக நிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்ட படியால் இவருடை ஸ்ரீஸுத்திகள் வேத மாதாளுக்கு மங்கலநூல் போன்றன:

இதனால், ஸகலதூர்மதங்களையும் நிரஸித்துப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணவல்ல வாக்வைப வமுடையவர் கூரத்தாழ்வான் என்றதாகிறது. வஸ்துஸ்திதியில் ஸ்ரீ பாஷ்யரின் திருவவதரித்

ஆழ்வான் தனியன்

நம் ஆசார்யர்களனைவர்க்கும் தனியன்கள் ஒவ்வொரு ரீதியில் அவதரித்துள்ளது: கூரத்தாழ்வானுடைய தனியன் அவதரித்திருக்கும் விதம் உண்மையில் அதிவிலக்ஷணமானது. இத்தனியன் பட்டரகுளிச் செய்ததாதலால் அவருடைய தனிப்பட்ட திருநாவிறு இதில் பொலிவின்றது. 'யதுக்தயஸ் த்ரயிகண்டேயாந்தி மங்கலஸுத்தாதாம்' என்பது இத்தனியனில் உக்கரார்த்தம். ஆழ்வானுடைய ஸ்ரீஸுத்திகளானவை வேதமாகிற மாதின் கழுத்திலே திருமங்கலியமாக விளங்குகின்றனவென்று வெகு சமத்காரமாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது. இதன் கருத்தைச் சிறிது விவரிப்போம். பெண்களுக்குத் திருமங்கலிய மில்லாத நிலைமைகள் இரண்டு — கன்னிகையாயிருக்கும் நிலைமை ஒன்று. நூலிழந்து விதவையாயிருக்கும் நிலைமை மற்றொன்று.

இவற்றுள் கன்னிகைப் பருவத்தில் பெண்களுக்குப் பலநாயகர்கள் தேறக்கூடும். ஏனெனில் பெண்கழுத்தில் ஒரு கைப் பாடாகத் தாலி ஏறுமளவும் பெரும்பாலும் பிரமசாரிகளும் விதூரர்களும் அவளைத் தன் மனைவியாகப் பாவித்திருக்கக் கூடும். 'இப்பெண்ணுக்கு நானே கணவனாகலாம்' என்று ஸ்வரூபயோக்யதையுடையாரெல்லாரும் நினைத்திருக்கக் கூடுமன்றோ. மற்றுள்ள விரகத்தர்களும் க்ருஹஸ்தர்களும் அக் கன்னிகையைக் கண்டால் 'இவளுக்கு இன்னும் கணவன் நிச்சயிக்கப்படவில்லை' என்று ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொள்வார்கள். அப்பெண்ணின் கழுத்தில் தாலி ஏறிவிட்ட பின்பு, முன்பு தங்களுக்கென்று அபிமானித்திருந்த பிரமசாரிகளும் விதூரர்களும் 'இனி இவள் அந்நயார்வை' என்று நிச்சயித்துத் தாங்கள் ஆசையற்றொழிவார்கள். ஸாதாரணமாக நினைத்துக்கொண்டிருந்த மற்ற க்ருஹஸ்தர்களும் விரகத்தர்களும் 'இவளுக்கு ஒரு கணவன் அமைந்துவிட்டான்' என்று நினைத்துப் போருவர்கள். இனி இரண்டாவதான வைதவ்யநிலைமையில் ஸ்திரீயைப் பார்க்குமவர்கள் 'இவளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த கணவன் இறந்தொழிந்தான், இனி இவளுக்கு எப்போதும் கணவன் ஏற்படப் போகிறதில்லை, என்றெண்ணி நிற்பார்கள். ஆகவே, மாதர்கள் மங்கல நூல் இல்லாத நிலைமைகளில் பல பர்த்தாக் களை யுடையவர்களாயும், ஒரு பர்த்தாவையுமுடையராகாதவர்களாயும் இருப்பார்களென்ற தாயிற்று.

அதபோல, ஆழ்வான் ஸ்ரீஸுத்திகள் அவதரிப்பதற்கு முன்பு வேதங்கள் மங்கல நூல் இல்லாத மாதரின் இரண்டு வகையான நிலைமைகளையும் உடையனவாயிருந்தன. வேதத்துக்கு ருத்ரனைப் பதிபாகச் சிலர் மயங்கி அபிமானிப்பார்கள்; பிரமனைப் பதியாகப் பேதையர் சிலர் பேணுவார்கள். இங்ஙனம் பாசுபதர் முதலிய மதாந்தரஸ்தர்களால் பலபல தெய்வங்கள் பதியாக அபிமானிக்கப்பட்டும், நீர்ச்வர மீமாம்ஸகாதிகளால்நாயகனே கிடையாதென்று மறுக்கப்பட்டும் கிடந்தன. ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவம் முதலான திவ்ய ஸூக்திகள் திருவவதரித்தவுடனே, 'தலையறுத்தவனும் தலையறுப்புண்டவனும் மற்றுமெவனும் வேதத்துக்கு எயகாலன்; அடிப்பாடு நாயகனே கிடையாதென்றதும் தவறு; நாயகனுண்டு, அவன் ஒருவனே; அவனுக்கு ஸ்ரீமந் நாராயணனே என்று கல்வெட்டாக நிஷ்கர்ஷம் ஏற்பட்ட படியால் இவருடைய ஸ்ரீஸுத்திகள் வேத மாதாளுக்கு மங்கல நூல் போன்றன:

இதனால், ஸகலதூர்மதங்களையும் நிரஸித்துப் பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணவல்ல வாக்வைப வமுடையவர் கூரத்தாழ்வான் என்றதாகிறது. வஸ்துஸ்திதியில் ஸ்ரீ பரஷ்யரின் திருவவதரித்

திருந்தாலுங் கூட ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்கள் அவதரிக்கவில்லையானால் நம் எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அபரிஹார்யமான குறையே யாகுமன்றோ.

இத்தகைய தனியன் பணிப்பதற்கு பட்டர் தவிர மற்றொருவராலாகாது. இத்தனியன் ஆழ்வான் தவிர மற்றொருவர்க்கும் ஏற்காது. ...

ஆழ்வானுடைய உக்தி சாதுர்யம்

எம்பெருமானைத் துதிக்கின்ற பக்த-பணிகள் தங்களுடைய பலவகையான அநுபவங்களில் விலகலுண்டான ஓர் அநுபவத்தைக் காட்டுவதுண்டு: அதாவதென்னென்னில், எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்கிற முகத்தில் ஒருவகையான குணநுபவம் பண்ணுவது, பொய்கையாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார் முதலானார் இவ்வனுபவத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். பொய்கையார் முதல் திருவந்தாதியில் (69) *பாலன் தனதுருவா யேழுலகுண்டு ஆலிலையின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்பென்பர்—ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ? சோலை குழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு *என்று கேட்கிறார். நம்மாழ்வானுடைய வினாக்கள் பல பல ஒன்றே கேண்மின்; பெரிய திருவந்தாதியில் *சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராத, பேர் வாமனாக்கால் பேராளர்—மார்பாரப், புல்கி நீயு ண்டுமிறந்த பூமி நீரேற்பரிதே? சொல்லு நீ வாமறியச் சூழ்ந்து.* என்பது. திருமங்கையாழ்வானுடைய வினாக்களிலும் ஒன்று கேண்மின்; (பெரிய திருமொழி 7-9-7) *சேயோங்கு தண் சிருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையும் மாயா! எனக்குரைபா யிது, மறை நான்கினுளையோ? தீயோம்பு கைம்மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சவசயனத்தாயோ? டனதடியார் மனத்தாயோ?* என்பது.

இந்த வினாக்களை விவரித்து அநுபவித்தால் இன்சுவை பெருகும். ஆழ்வானுடைய ஸ்தவங்களில் அதிமாநுஷ, ஸுந்தரபாஹு வாதராஜ ஸ்தவங்களிலே வெகு ரஸகலமான கேள்விகள் அமைந்துள்ளன. திருமாலிருஞ்சோலை யழகரை நோக்கிக் கேட்கிற மூன்று கேள்விகள் அமைந்த ஒரு ச்லோகத்தை மாத்திரம் இங்கே சுருக்கமாக அநுபவிப்போம்.

“கூஹிதஸ்வமஹிமாடி ஸுந்தர! த்வம் வ்ரஜே கிமிதி சக்ரமாக்ரமீ:?
ஸப்தராத்ரமததாச்ச கிம் கிரிம் ப்ருச்சதச்ச ஸுஹ்ருத: கிமக்ருத:?”

என்பது ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் 112-ஆம் ச்லோகம்.

இதிலுள்ள மூன்று கேள்விகளாவன:— ஸௌலப்ய ஸௌசில்யங்களையே காட்டிப் பரத்வத்தை யொளித்து மாநுஷ்யகம் கொண்டாட வந்த விடத்திலே பரத்வம் வீளங்கும் படியான செய்கைகளையும் இடையிடையே வெளியிட்டது எதற்காக? என்பது முக்கியமான கேள்வி. அழகே! தேவரீர் ஒருத்தி மகனாப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளர்ந்தது ஸ்வயே சக்தி விச்சஷங்களை யல்லாம் மறைத்துக் கொண்டல்லவோ? அப்படியிருந்தும், நெடுநாளாகத் திருவாய்ப்பாடியில் நடந்து வந்த தேவேந்திர ஸமாராதனையைத் தடுத்தது ஏன்? என்பது முதற் கேள்வி. இதற்கு எம்பெருமான் (அல்லது அவனுடைய பிரதிநிதிகள்) சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம் என்னவெனில்; பராத்பரான தான் வளருகிறவரிலே தவதாந்தரத்திற்கு ஆராதனை யாவதென்? என்றிருந்தபடியாலே தடுத்ததாக.

அவ்வீந்திரன் ஏழு நாள் கல்மழை பெய்வித்து ஆயர்களுக்கும் ஆரீரைகளுக்கும் பொறுக் கொணுத் தீங்கை விளைத்தபோது அவனைத் தலையறுத்துத் தொலைக்கவேண்டியிருக்க

திருந்தாலுங் கூட ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ்தவங்கள் அவதரிக்கவில்லையானால் நம் எம்பெருமானார் தரிசனத்திற்கு அபரிஹார்யமான குறையே யாகுமன்றோ.

இத்தகைய தனியன் பணிப்பதற்கு பட்டர் தவிர மற்றொருவராலாகாது. இத்தனியன் ஆழ்வான் தவிர மற்றொருவர்க்கும் ஏற்காது. ...

ஆழ்வானுடைய உக்தி சாதுர்யம்

எம்பெருமானைத் துதிக்கின்ற பக்தர்களிகள் தங்களுடைய பலவகையான அநுபவங்களில் விலக்ஷணமான ஓர் அநுபவத்தைக் காட்டுவதுண்டு: அதாவதென்னென்னில், எம்பெருமானை நோக்கிச் சில கேள்விகள் கேட்கிற முகத்தில் ஒருவகையான குணநுபவம் பண்ணுவது, பொய்கையாழ்வார். திருமங்கையாழ்வார் முகலானார் இவ்வனுபவத்திற்கு வழிகாட்டிகளாக அமைந்தனர். பொய்கையார் முதல் திருவந்தாதியில் (69) *பாலன் தனதுருவா யேமுலகுண்டு ஆலியின் மேலன்று நீ வளர்ந்த மெய்பென்பர்—ஆலன்று வேலை நீருள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ? சோலை குழ் குன்றெடுத்தாய் சொல்லு *என்று கேட்கிறார். நம்மாழ்வானுடைய வினாக்கள் பல பல ஒன்றே கேண்மின்; பெரிய திருவந்தாதியில் *சிரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராத, பேர் வாமனாக்கால் பேராளர்—மார்பாரப், புல்கி நீயு ண்டுரிழந்தழி நீரேற்பரிதே? சொல்லு நீ பாமறியச் சூழ்ந்து,* என்பது. திருமங்கையாழ்வானுடைய வினாக்களிலும் ஒன்று கேண்மின்; (பெரிய திருமொழி 7-9-7) *சேயோங்கு தண் திருமாலிருஞ்சோலை மலையுறையும் நாயர்! எனக்குரைபா யிது, மறை நான்கினுளாயோ? தீயோம்பு கைம்மறையோர் சிறுபுலியூர்ச் சுவயனத்தாயோ? டனதடியார் மனத்தாயோ?* என்பது.

இந்த வினாக்களை விவரித்து அநுபவித்தால் இன்சுவை பெருகும். ஆழ்வானுடைய ஸ்தவங்களில் அதிமாநுஷ, ஸுந்தரபாஹு ஸ்தவங்களிலே வெகு ரஸகலமான கேள்விகள் அமைந்துள்ளன. திருமாலிருஞ்சோலை யழகரை நோக்கிக் கேட்கிற மூன்று கேள்விகள் அமைந்த ஒரு ச்லோகத்தை மாத்திரம் இங்கே சுருக்கமாக அநுபவிப்போம்.

“கூஹிதஸ்வமஹிமாபி ஸுந்தர! த்வம் வ்ரஜே கிமிதி சக்ரமாந்ரமீ:?”

ஸந்தராத்ரமததாச்ச கிம் கிரிம் ப்ருச்சதச்ச ஸுஹ்ருத: கிமக்ருத:?”

என்பது ஸுந்தர பாஹுஸ்தவத்தில் 112-ஆம் ச்லோகம்.

இதிலுள்ள மூன்று கேள்விகளாவன:— ஸௌலப்ய ஸௌகீல்யங்களையே காட்டிப் பரத்வத்தை யொளித்து மாநுஷ்யகம் கொண்டாட வந்த விடத்திலே பரத்வம் விளங்கும் படியான செய்கைகளையும் இடையிடையே வெளிபட்டது எதற்காக? என்பது முக்கியமான கேள்வி. அழகரே! தேவரீர் ஒருத்தி மகனாப் பிறந்து ஓரிரவிலொருத்தி மகனாயொளித்து வளர்ந்தது ஸ்வகீய சக்தி விச்சஷங்களை மயல்பாம் மறைத்துக் கொண்டல்லவோ? அப்படியிருந்தும், நெடுநாளாகத் திருவாய்ப்பாடியில் நடந்து வந்த தேவேந்திர ஸமாராதனையைத் தடுத்தது ஏன்? என்பது முதற்கேள்வி. இதற்கு எம்பெருமான் (அல்லது அவனுடைய பிரகிசிதிகள்) சொல்லக்கூடிய ஸமாதானம் என்னவெனில்; பராத்பரனான தான் வளருகிறவரிலே தவதாந்தரத்திற்கு ஆராதனை யாவதென்? என்றிருந்தபடியாலே தடுத்ததாக.

அவ்வீந்திரன் ஏழு நாள் கல்மழை பெய்வித்து ஆயர்களுக்கும் ஆரீரைகளுக்கும் பொறுக் கொணுத் தீங்கை விளைத்தபோது அவனைத் தலையறுத்துத் தொலைக்கவேண்டியிருக்க

அது செய்யாதே கோவந்தன மலையைக் கொற்றக்குடையாக ஏந்தி நின்றதென்? என்பது இரண்டாவது கேள்வி. ‘இந்திரனது உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ள வேணுமோ? இந்த மலையே நமக்கு ரக்ஷகமென்று நாம் அடியிலே சொன்ன சொல்லமெய்யாக்கி இம்மலையைக் கொண்டே மழைக்கஷ்டத்தைத் தடுத்து விடுவோமாகில் அவன் கைசலித்தவாறே தானே ஓய்ந்து நிற்கிறானென்றே விசாலமான திருவுள்ளத்தினால்—என்பது ஸமாதானம்.

ஏழு பிராயத்துச் செறுவன் மலையெடுத்து நின்ற அதிமாறுஷ சேஷ்டிதங் கண்டு ஆச்சரி யப்பட்ட ஆயர்கள் இவனுடைய பிறப்பிலே சங்கை கொண்டு “தேவோ வா தானவோ வாத்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா ?” என்று நீ தேவனா? தானவனா? யக்ஷனா? கந்தர்வனா? என்று கேட்ட வளவிலே க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித்ப்ரணயரோஷோவாந் என்கிறபடியே அப்படி அவர்கள் கேட்டதற் குச்சிற்றங்கொண்டதாக வுள்ளது. சிற்றங்கொள்ளும்படியாக அவர் கள் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! அப்படியிருக்க சிற்றம் கொண்டது ஏன்? என்பது மூன்றாவது கேள்வி இடையர்களிலே கடைகெட்ட இடையனாகத்தான் வந்து பிறந்திருக்கச்செய்தே ஸஜா. தியணை விஜாதியனாக்கிக் கேள்வி கேட்பது தவறுதலால் சிற்றமுன்டாயிற்றென்று ஸமாதானம் கண்ணபிரானுக்கு தேவத்வத்திலுங் காட்டில கோபாலத்வமே உகப்புக்கிடமான தென்று இத்தால் விளங்கும். இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை விளங்கச் செய்யும் கேள்விகளன்றோ இவை.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

“ துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ”

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம்—

“மச்சிதா மத்கதப்ராணு போதயந்தி பரஸ்பரம், கதயந்தச்ச மாம் நீத்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச” என்பது இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போது போக்கைப் பற்றிப் பகவான் [கோசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச்சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்தக்க வேணுமென்று சிஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்த ச்லோகம். இதை நெஞ்சில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமான வோர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டா கியே திரும். திருமழிசைப் பிரான் நான்முகன் திருவந்தாடியில் “தெரிந் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டு வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினென் போது” என்றருளிச் செய்த பாசரம் இந்த கீதா ச்லோகத்தை யடியொற்றியதே யென்று சொல்லலாம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதூர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது. அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸ்கிபிதமாசுவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருச மென்பதை அநுபவ ரஸிகர்களே அறியமுடியும். சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து எம்பெருமானாரும் மணவாள மாமுனிகளும் அபிநவ்யக்திகளான யென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. அது நிற்க.

ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் “துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச” என்றுள்ளது. க்ரியாபதங் களிரண்டுக்கும் ‘ஸந்தோஷிக்கிறார்கள்’ என்பதொன்றே பொருளாகத் தோன்றுகின்றது. இந்த புருஷுக்கி எதற்காக வென்று ஆராயும் போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப்பார்க்க ஆவல் கிளர் கின்றது. சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில், துஷ்யந்தி — பரிதோஷ முபயாந்த; ரமந்தி ச — ரதம் ச ப்ராபநுயந்தி, ப்ரிய ஸங்கத்யா இவ் என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரத்யாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மத்வ பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11, ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. ‘ஸந்தி ச பஜந்த: கேசிதித்யாஹ அஹித்யா திர:

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

அது செய்யாதே கோவர்த்தன மலையைக் கொற்றக்குடையாக ஏந்தி நின்றதென்? என்பது இரண்டாவது கேள்வி. “இந்திரனது உணவைக் கொண்ட நாம் உயிரையும் கொள்ள வேணுமோ? இந்த மலையே நமக்கு ரக்ஷகமென்று நாம் அடியிலே சொன்ன சொல்லெமெய்யாக்கி இம்மலையைக் கொண்டே மழைக்கஷ்டத்தைத் தடுத்து விடுவோமாகில் அவன் கைசலித்தவாறே தானே ஓய்ந்து நிற்கிறானென்கிற விசாலமான திருவுள்ளத்தினால்—என்பது ஸமாதானம்.

ஏழு பிராயத்துச் சிறுவன் மலையெடுத்து நின்ற அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங் கண்டு ஆச்சரியப்பட்ட ஆயர்கள் இவனுடைய பிறப்பிலே சங்கை கொண்டு “தேவோ வா தாகவோ வரத்வம் யக்ஷோ கந்தர்வ ஏவ வா ?” என்று நீ தேவனா? தானவனா? யக்ஷனா? கந்தர்வனா? என்று கேட்ட வளவிலே க்ஷணம் பூத்வா த்வஸௌ தூஷ்ணீம் கிஞ்சித்ப்ரணயரோஷோவாந் என்கிறபடியே அப்படி அவர்கள் கேட்டதற் குச்சிற்றங்கொண்டதாக வுள்ளது. சிற்றங்கொள்ளும்படியாக அவர்கள் ஒன்றும் கேட்கவில்லையே! அப்படியிருக்க சிற்றம் கொண்டது ஏன்? என்பது மூன்றாவது கேள்வி இடையர்களிலே கடைகெட்ட இடையனாகத்தான் வந்து பிறந்திருக்கச்செய்தே ஸஜா. தியணை விஜாதியனாக்கிக் கேள்வி கேட்பது தவறாதலால் சிற்றமுண்டாயிற்றென்று ஸமாதானம் கண்ணபிரானுக்கு தேவத்வத்திலுங் காட்டில் கோபாலத்வமே உகப்புக்கிடமான தென்று இத்தால் விளங்கும். இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை விளங்கச் செய்யும் கேள்விகளன்றோ இவை.

“ துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச ”

பகவத்கீதை பத்தாவது அத்யாயத்தில் ஒன்பதாவது ச்லோகம்—

“மச்சிதா மத்கதப்ராணா போதயந்தி பரஸ்பரம். கதயந்தச்ச மாம் நீத்யம் துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச” என்பது இந்த ச்லோகம் பாகவத சிகாமணிகளின் அழகிய போது போக்கைப் பற்றிப் பகவான் [கிதாசார்யன்] பரமஸந்தோஷம் பொலியச்சொன்னது. பாகவதர்கள் இப்படி வர்த்தக்க வேணுமென்று சிஷிக்கின்றதாகவும் அமைந்துள்ளது இந்த ச்லோகம். இதை நெடையில் ஆவ்ருத்தி பண்ணப் பண்ண விலக்ஷணமான வேர் ஆனந்தம் பக்தர்களுக்கு உண்டாகியே திரும். திருமழிசைப் பிரான் நான்முகன் திருவந்தாதியில் “தெரிந் தெழுதி வாசித்துங் கேட்டு வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும் போக்கினென் போது” என்றருளிச் செய்த பாசரம். இந்த கிதா ச்லோகத்தை யடியொற்றியதே யென்று சொல்லலாம்.

கீதைக்குப் பல பாஷ்யங்கள் அவதரித்திருந்தாலும் நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானாரருளிச் செய்திருக்கும் பாஷ்யத்தின் மாதூர்யமும் காம்பீர்யமும் ஒப்புயர்வற்றது. அதிகமான விரிவு இன்றிக்கே ஸிஷிப்தமாகவே யிருந்தாலும் அர்த்தபுஷ்டி அந்யாத்ருச மென்பதை அநுபவ ரஸிகர்களே அறியமுடியு. சைலியை ஆழ்ந்து நோக்குமிடத்து எம்பெருமானாரும் மணவாள மாமுனிகளும் அபிநவ்யக்திக ளெ யென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. அது நிற்க.

ப்ரக்ருத ச்லோகத்தின் முடிவில் “துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச” என்றுள்ளது. க்ரியாபதங் களிரண்டுக்கும் ‘ஸந்தோஷிக்கிறார்கள்’ என்பதொன்றே பொருளாகத் தோன்றுகின்றது. இந்த புருஷத்தி எதற்காக வென்று ஆராயும் போது பாஷ்யங்களை யெடுத்துப்பார்க்க ஆவல் கிளர்கின்றது. சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ அதில் துஷ்யந்தி — பரிதோஷ முபயாநக; ரமந்தி ச — ரதிம் ச ப்ராபநுயந்தி, ப்ரிய ஸங்கத்யா இவ் என்றுள்ளது. பரிதோஷமாவது என்ன? ரதியாவது என்ன? என்பதை நுண்ணுணர்வினர் நுட்பமாக அறிவர் போலும். இனி மதவ பாஷ்யத்தைப் பார்த்தாலோ, இங்கு 8, 9, 10, 11. ஆகிய நான்கு ச்லோகங்களுக்கு பாஷ்யமே கிடையாது. ‘ஸந்தி ச பஜந்த: கேசிதித்யாஹ அஹித்யா திர:

என்று எட்டாவது ச்லோகத்திற்கு அவதாரிகையிட்டு மேல் பதினொராவது ச்லோகம் வரையில் ஸ்பஷ்டமாக்காமென்று முடித்திட்டார். அந்த பாஷ்யத்தின் ப்ரக்ரியை பெரும் பாலும் இத்தகையதே.

இனி நம் ஸ்வாமியின் பாஷ்ய ஸூக்திகள் காண்மின்: [துஷ்யந்தி ச ரமந்தி ச] வக்தார: தத்வசநேந அநந்யப்ரயோ சநேந துஷ்யந்தி. ச்ரோதாரச்ச தச்சரவணேந அவதி காதிசய ப்ரியேண ரமந்தே. என்றுள்ளது பகவத் கதைகளைச் சொல்லி மகிழ்வார் சிலர்; அவற்றைக் காதாக் கேட்டுமகிழ்வார் சிலர் இவ்வகையான பேதத்தையிட்டு க்ரியாபத பேதம் செய்வதாக ஸ்வாமியிருவுள்ளம் பற்றுகிறார். மூலத்தில் 'போதயந்த: பரஸ்பரம்' என்றிருப்பதனாலே வக்தாக்களும்ச்ரோதாக்களுமாக இரண்டு வகுப்பினர் அவசியம் தேறுகிறார்கள். அவ்விரு வகுப்பினரிடத்தும் அந்நயிக்குமாறு இரண்டு க்ரியா பதங்களை கீதாசார்யன் ப்ரயோகித்திருப்பதாக மருமம் கண்டறிந்து உரை செய்திருப்பது ஸ்வாமி ராமானுஜர்க்குத் தன்னேற்றம்.

இந்த நுண்பொருளை ஸ்வாமி கண்டறிந்தது முன்னே நாம் காட்டிய திருமறிகைப்பிரான் பாசரங் கொண்டே யென்னலாம். அதில் வக்தருத்வம் ச்ரோத்ருத்வமாகிய இரண்டும் ஆழ்வார்க்கே காலபேதந இருப்பதாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனையென்னில் 'தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும்' என்றவதில் தெரிக்கையாவது—தெரிவிக்கை; ப்ரவசனம் பன்னுகை. அது ஒரு காலத்தில்; மற்றொரு காலத்தில் பிறர் சொல்ல ச்ரவணம் செய்கையை 'கேட்டும்' என்பதனால் குறித்தனர். ஆக ஒரு வ்யக்திக்குக் காலபேதத்தாலே சொல்வதும் கேட்பதும் ஸம்பாவிதமேயாதலால், சொல்லும்போது உண்டாகு மானந்தத்தை 'துஷ்யந்தி' என்பதனாலும், கேட்கும்போது உண்டாகு மானந்தத்தை 'ரமந்தி' என்பதனாலும் கீதாசார்யன் குறிப்பிட்டதாகக் கொள்வது சிறக்கும்.

நாம் இருக்கவேண்டிய விதம் யாது?

நாம் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் நம்முடைய லக்ஷணத்தை விளக்கவந்த சாஸ்த்ரங்கள் பல முகமாகப் பேசியுள்ளன. "யே கண்டலக்கநதுலஸீநளிநாக்ஷ மாலா: யே பாஹுமூல பரிசிஹ் நித்சங்கசக்ரா: யே வாலலாடபலகே லஸதூர்த்வபுண்ட்ரா: தே வைஷ்ணவா புவநம் ஆசு பவித்ரயந்தி" என்கிற ச்லோகம் பெரும்பாலும் பலருமறிந்ததேயாகும். ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு இருக்க வேண்டிய வெளிவெஷங்களை மாத்திரம் இந்த ச்லோகம் தெரிவிக்கின்றதேயன்றி அந்த: கரணத்தில் இருக்கவேண்டிய அம்சங்களில் ஏகதேசத்தையும் தெரிவிக்கவில்லை. அவற்றைத் தெரிவிக்கின்ற ச்லோகங்களும் இதிஹாஸ புராணங்களில் மலிந்துகிடக்கின்றன.

பகவத்கீதையில் பத்தாவது அத்யாயத்தில் (ச்லோ 5) "அஹிம்ஸா ஸமதா" என்ற விடத்தில் ஸமதா என்பதை விவரித்தருளா நின்ற நமது பாஷ்யகாரர் "ஸமதா—ஆத்மநிஸுஹ் ருத்ஸு விபக்ஷேஷு ச ஸமமதித்வம்" என்றுரைத் தருளினார். அங்கு தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் தேசிகன் ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷ—இதி பகவத்பராசரவசந மிஹ தத்தத்பதை: ஸ்மாரிதம் * என்றருளிச் செய்தார்.

ஸ்ரீவீஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7-20) ஶநசலதி சீஜவர்ணதர்மதோ ய: ஸமமதிராத்ம ஸுஹ் ருத்விபக்ஷபக்ஷ: நஹந்தி நச ஹந்தி கிஞ்சிதுஸ்சை ஸ்ஸிதமநஸம் தமவேஹி வீஷ்ணு பக்தம் * என்றுள்ள ச்லோக ரத்நமே இங்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இதில் ஸமமதிராத்ம ஸுஹ்ருத்விபக்ஷபக்ஷ * என்கிற இரண்டாவது பாதம் முக்கியமாகக் கணிசிக்கத் தக்கது.

தன்னிடத்திலும் தன்நண்பர்களிடத்திலும் தன் பக்கலில் பதை பாராட்டுமவர்களிடத்திலும் ஒரு நிகரானபுத்தியையுடையவனாயிருப்பவன் எவனோ அவனே ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்று இதனால் தெரிவிக்கப்படுகின்றது இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம் ப்ரஹ்மாதாழ்வான் போல் வாரிடத்தில் இருந்த காகக் கதைகளில் கேட்டுவருகின்றோ மத்தனையல்லது இக்காலத்தில் சில வ்பக்திகளிடத்திலாவது இதைக் காண முடியுமோ என்று பார்த்தால் முடியாதென்றே முடிவு கட்டவேண்டியதாகும்

(முற்காலத்தில் பட்டர் எம்மிள்ளை போல்வாருடைய சில இகிஹாஸங்களை நாம் கேட்கும் போதும் புத்தகங்களில் வாசிக்கும் போதும் 'உண்மையாக இங்ஙனே நடந்திருக்குமோ!' என்று அசிசங்கித் துமவர்களாக நாம் இருக்கின்றோமே தவிர, 'நாமும் அந்த நடைபைச் செறிதாடுதும் அநுகரிக்க முயலவேண்டும்' என்று பாரிக்குற அகிகாரிகள் இலரென்றே சொல்லவேண்டும்.

புரீவசந பூஷணத்தில் "குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல் பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகாஸம்ருகியும் நடக்கவேணும்" என்றவிடத்து ஐநயாசார்யருடைய வியாக்கி யானமான ஆய்ப்படியில் -

"பட்டர் ஒரு நாள் பெருமான் ஸந்தியிலே அநுஸந்தானம் பண்ணுநிற்க, சிலர் செவி பொறுக்க வாண்ணாத பருஷோக்கிகள் பண்ணக்கேட்டு, சாத்தின திருவாழிமோதிரத்தையும் திருப்பரிவட்டத்தையும் கொடுத்தாநளி, முதலிகளைப் பார்த்து இவர்கள் பருஷித்ததுக்கு நான் அங்கிக் கொடுத்தேனென்று; நாமறியாத தோஷங்களையும் பெருமான் திருச்செவி சாத்தும்படி சொன்ன உபகாரத்தைப்பற்றிக் கொடுத்தேனெனத்தனை..... என்றருளிச் செய்தார்" என்று காண்கிறது பட்டர் தம்மை தூஷித்தவர்களுக்கு பூஷண தானமும் பீதாம்பர தானமும் செய்தருளினதால் இங்ஙனே இகிஹாஸம் காண்கிறோம். இகையெல்லாம் நாம் பிறர்க்கு எடுத்துரைக்கும்போது நாமும் கரையும்படி உரைக்கின்றோம்; கேட்பவர்களும் கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்து பணகாங்கிதராய்க் கேட்டுறார்கள் ஆனால் அவர்களுடைய அநுஷ்டானம் எங்ஙனே யிராசின்றதென்று பார்த்தால் வாய்நிறக்க வழியே யில்லை.

நமக்க நைச்சியாநுஸந்தானம் ஸ்வரூபம் என்றறிந்து நாம் "நீசனேன் சிவையென்று மிலேன்" என்றும்; சிவமிவ்வாச் சிறியன்" என்றும் பலவாறு பாசர்ங்களையும் ச்லோகங்களையும் முன்னிட்டுக் காழ்வு சொல்லிக் கொள்ளுகிறோம் நம் வாயினால் வெளிவந்த அந்தத் தாழ்வு தன்னையே பிறரொருவர் கம்மை நோக்கி எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினால் என்னையா நீசனென்கிறாய்? என்னையா நிறையெயான்று மில்லாதவனென்கிறாய்? என்னையா சிவமிவ்வாச் சிறியனென்கிறாய்? பாவீ! நீயன்றோ இப்படிப்பட்டவன்' என்று உடனே அவரை ஆபிரம் வகையாக தூஷிக்கவும் தண்டிக்கவும் தண்டிப்பிக்கவும் எழுகின்றோம். ஒவ்வொருவரும் தம் தம் அனுபவத்தில் இதை சிச்சயமாகக் காணலாம்.

சில விதேஷ காலங்களில் பெரியார்களை எழுந்தருளப்பண்ணி 'சுவாமிந்! ஸ்ரீபாத தீர்த்தம் ஸாதிக்கவேணும்' என்று வேண்டுகிறோம். அதற்கு அவர்கள் 'ஐயோ! அடியேனுக் கென்ன யோக்யதையுண்டு? ஸகல விதத்திலும் அயோக்யனன்றோ அடியேன்' என்று பல படியாக நிகர்ஷா நுஸந்தானம் பண்ணுகிறார்கள். இந்த அநுஸந்தானம் உள்ளவாறு செய்கிற படியா? அல்லது இங்ஙனே சொல்லிக் கொள்ளவேண்டுமது ஒரு உபசார வழக்கு என்று

கொன்னுச் செய்துபடியா? என்று நாம் ஆலோசித்தால், அவர்களுடைய ஸ்ரீ நுதயத்தை நம்மால் தெரிந்துகொள்ளமுடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த சீசத்தன்மையை நம் வாழ் னால்சொல்லிக்காட்டினலிடத்தும், (அதாவது நீர் மிகவும் ஆயோக்யர் என்று பிறர் சொன்ன விடத்திலும்) அவர்கள் உகந்தையிருப்பர்களாயின் அப்போதுதான் அவர்களுடைய நைச்யா நுஸந்தானத்தை நாம் ஸ்ரீ நுதயமென்று நினைக்கலாகும்.

‘அஹம் அமர்யாதா, அஹம் க்ஷுத்ரா:’ என்று நைச்யா நுஸந்தானம் பண்ணுபவர்கள் “த்வம் அமர்யாத த்வம் க்ஷுத்ரா: என்கிற பரோக்ஷிகளை உகந்திருக்கின்றார்களா? என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙனமிருந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷோக்ஷிகளைச் சிறிதும் ஸஹிமம் உடனே பிரபலமாகப் பரிசுத்தகாரர் செய்யப் புறப்படுபவர்கள் தாங்கள் செய்து கொள்ளும் நிகர்ஷ நுஸந்தானம் அர்த்த ஸ்ரீ நுதய என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“ஒருவர் உன்னை இடது காட்டில் அறைந்தானாகில் உடனே அவனைக்குறி வலது காட்டில் துரையாடு காட்டு” என்று பிரசங்க மேடைகளில் பேசுவாரா நிக மிகக் கவனமுடன் அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்தவுடனே அவரை ஒருவர் அடிப்பதாகக் கூறியோரும்போதே என்ன நடக்கிறதென்பதையும் காணா நின்றோம்.

இவ்வாறானால் உபந்யாஸம் பண்ணி முடிக்கப்போது ‘ஒன்றுமறியாத நான் ஏதோ தப்பித் தவறமாக உளறிவிட்டேன்; இதில் நல்லது ஒன்றுகூட இராது; சிறியேனை கூடிக்க வேண்டும்’ என்று கால்மணி காலம் சொல்லி முடிப்பார்கள். இதே வார்த்தையை அவர், அயலார் வாயில் கேட்பாராகில், கோபாவேசங் கொண்டு தண்கள் சிவக்கப் பெற்று “எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது, நானா தப்பும் தவறமாக உளறிவிட்டேன்” என்று ஆரம்பித்து (அவரே) பிரபலமாக அட்டஹாஸங்களைச் செய்யக் காண்கின்றோம். ஆசார்ய பீடம் வலிக்கின்ற எந்த வ்யக்ஷியும் தம் நிகர்ஷத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களே யல்லது. தம்மைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷத்தை ஆமோசிப்பவர்களாக இல்லையே? அப்படி யிருப்பவர்களன்றோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவார்.

இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வ்யக்ஷி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லர் என்று நாம் சொல்லவும் எழுதவும் தகாதா “ப்ராஹ்மண்யம் ப்ராஹ்மணாதத்வம் ப்ராஹ்மண்யம்” [ப்ராஹ்மண யோகியில் பிறப்பிதே ப்ராஹ்மண்யம்] என்று சொல்லுவதுபோல, “வைஷ்ணவ்யம் வைஷ்ணவாத் ஸ்ரீராதத்வம் வைஷ்ணவத்வம்” [வைஷ்ணவ யோனியில் பிறப்பிதே ஸ்ரீவைஷ்ணவத்வம்] என்று சொல்லப் பரபதமாடினது.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளம் புன்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையே யாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளம் கன்றினால் அதிற்காட்டிலும் அநர்த்தபீஜம் நமக்கு வேறில்லை என்கிற துணிவு பிறக்கவேண்டும்.

சதுர்தச வித்யாபாரங்கதத்வம்

சில மஹான்களை சதுர்தச வித்யாபாரங்கதர்களென்று கொண்டாடுவதுண்டு பதினாறு வித்யைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது இதன் கருத்து. பதினாறு வித்யைகள்

கொண்டு செய்திறப்படியா? என்று நாம் ஆலோசித்தால், அவர்களுடைய ஸ்ரீ நகயத்தை நம்மால் தெரிந்துகொள்ளமுடியாதாயினும், அவர்கள் தாங்கள் அநுஸந்தித்த சீர்த்தன்மையை நம் வாயினால் சொல்லிக்காட்டினலிடத்தும், (அதாவது நீர் மிகவும் அயோக்கியர் என்று பிறர் சொன்னலிடத்திலும்) அவர்கள் உகந்தையிருப்பர்களாயின் அப்போதுதான் அவர்களுடைய நைச்யாநுஸந்தானத்தை நாம் ஸ்ரீ நகயமென்று நினைக்கலாகும்.

‘அஹம் அமர்யாத: அஹம் க்ஷுத்ர:’ என்று நைச்யாநுஸந்தானம் பண்ணுபவர்கள் “தவம் அமர்யாத தவம் க்ஷுத்ர: என்கிற பரோக்சிகளை உகந்திருக்கின்றார்களா? என்றே நாம் பார்க்கவேண்டும். கூரத்தாழ்வான் போல்வாரான சிலரே அங்ஙனமிருந்தார்கள் என்று சொல்லவேண்டியதாகின்றது. தம்மைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷைகளைச் சிறிகும் ஸ்ரீயாம் உடனே பிரபலமாகப் பரிசுத்தகாரர் செய்யப் புறப்படுவார்கள் தாங்கள் செய்து கொள்ளும் நிகர்ஷா நுஸந்தானம் அர்த்தம்ற்றது என்றே சொல்ல வேண்டும்.

“ஒருவர் உன்னை இடது காட்டில் அறைந்தானாகில் உடனே அவனைக் கீ வலது காட்டில் ஆதரிவாடு காட்டு” என்ற பிரசங்க மேடைகளில் பேசுவாரா மிக மிகக் கவனமாகவும், அப்படி அவர்கள் பேசி இப்பால் வந்தவுடனே அவரை ஒருவர் அடிப்பதாகக் கையெழுத்தும்போதே என்ன நடக்கிறதென்பதையும் காணு நின்றோம்.

இப்போது கைப்பக்கில் உபந்யாஸம் பண்ணி முடிக்கப்போது ‘ஒன்றுமறியாத நான் ஏகேச தப்பும் தவறமாக உளறிவிட்டேன்; இதில் நல்லது ஒன்றுகூட இராது; சிறியேனைக் கூடிக் கேளும்’ என்று கால்மணி காலம் சொல்லி முடிப்பார்கள். இதே வார்த்தையை அவர் அயலா வாயில் கேட்பாராகில், கோபாவேசங் கொண்டு கண்கள் சிவக்கப் பெற்று “எனக்கா ஒன்றும் தெரியாது. நானா தப்பும் தவறமாக உளறிவிட்டேன்” என்று ஆரம்பித்து (அவரே) பிரபலமாக அட்டஹாஸங்களைச் செய்யக் காண்கிறோம். ஆசார்ய பீடம் வலிக்கின்ற எந்த வ்யக்தியும் தம் நிகர்ஷத்தைத் தாம் அநுஸந்திக்கிறவர்களாக இருக்கின்றார்களே யல்லது. தம்மைப்பற்றிப் பிறர் கூறும் நிகர்ஷத்தை ஆமோசிப்பவர்களாக இல்லையே? அப்படியிருப்பவர்களன்றோ ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வ பூர்த்தி யுடையவராவார்.

இக்காலத்தில் இப்படிப்பட்ட வ்யக்தி தேறுவது கஷ்டமாதலால் ஒருவரும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவரல்லர் என்று நாம் சொல்லவும் எழுதவும் தகாது “ப்ராஹ்மண்யம் ப்ராஹ்மணாதத்வம் ப்ராஹ்மண்யம்” [ப்ராஹ்மண யோகியின் பிறப்பிதே ப்ராஹ்மண்யம்] என்று சொல்லுவதுபோல, “வைஷ்ணவ்யம் வைஷ்ணவாத் ஸ்ரீராதத்வம் வைஷ்ணவத்வம்” [வைஷ்ணவ யோனியில் பிறப்பிதே ஸ்ரீராதத்வம்] என்று சொல்லப் பரப்புகிறது.

அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடையவும் திருவுள்ளம் புன்படாதபடி வர்த்திக்க வேண்டியது நமது கடமையே யாகும். ஒரு வைஷ்ணவருடைய திருவுள்ளம் கன்றினால் அதிற்காட்டிலும் அநர்த்தபீஜம் நமக்கு வேறில்லை என்கிற துணிவு பிறக்கவேணும்.

சதுர்தச வித்யாபாரங்கதத்வம்

சில மஹான்களை சதுர்தச வித்யாபாரங்கதர்களென்று கொண்டாடுவதுண்டு பதினான்கு வித்யைகளில் கைதேர்ந்தவர்கள் என்பது இதன் கருத்து. பதினான்கு வித்யைகள்

எவையென்னில் நான்கு வேதங்களுக்கும் அங்கமாக அமைந்த ஆறும், உபாங்கமாக அமைந்த எட்டுங் கூடிப் பதினான்கு என்கிறது. சீக்ஷாயாகரணிகளான ஆறங்கங்களும், பீமாம் ஸாந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ராதிகளான எட்டு உபாங்கங்களும்ப் ப்ரஸித்தமானவை. இப் பதினான்கு வித்யைகளில் வல்லவர்களை சதுர்தசவித்யாபாரங்கதர்சனென்று சொல்லுகிறோம். இங்ஙனே அர்த்தங் கொள்வது தவிர மற்றொரு விதம் நைஷதகாவியம் முதல் ஸர்க்கத்தில் ஸ்ரீ ஹர்ஷ மஹாகாவியம் வரையில் காட்டப்பட்டிருக்கின்றது * அதிபோதாசரண ப்ரசாரண: என்கிற சுலோகம் காண்க அதைச் சிறிது விவரிக்கிறோம். (சதுர்தச) என்பதற்கு நான்கோடே கூடிய பத்து என்று பொருள் கொள்ளுமளவிற்கு பதினான்கென்று தேறுகிறது. அப்படியன்றிக்கே ['சதஸ்ர தசா: யாஸாம் தா:- சதுர்தசா:- வித்யா'] என்று கொள்ளுமளவில் 'நான்கு அவஸ்தைகளையுடைய வித்யைகள்' என்று பொருள் தேறும். வித்யைகளுக்கு நான்கு அவஸ்தைகள் யாவை யென்னில்; வாசிக்கப்படுதல், அறியப்படுதல், அறிந்தபடியே அநுஷ்டிக்கப்படுதல் தாம் அநுஷ்டிப்பதோடு நிலாமல் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கச் செய்யப் பெறுக அஃசிய இவையாம்

வித்யைகளை ஏடுபார்த்து உணருகை யன்றிக்கே கருமமாகக் கேட்கை அத்யயனம் செய்வது இது முதல் அவஸ்தை. வாசிப்பவர்களுக்கெல்லாரும் விஷயம் தெரிந்துகொள்ளு கிறார்களென்பதில்லாமையாலே சிரமப்பட்டுப் படித்து விஷயங்களும் தெரிந்துக்கொள்ளப் பெறுதல் இரண்டாமவஸ்தை. தெரிந்துகொள்வதற்கு ப்ரயோஜனம் அனுஷ்டானமேயாதலால் தெரிந்து கொள்வதோடு நிலாமல் அநுஷ்டானமும் செய்யப் பெறுகை மூன்றாம் அவஸ்தை. தான் அநுஷ்டிப்பதோடு நிலாமல் பிறரையும் அநுஷ்டிக்கப் பெறுவது நான்காமவஸ்தை. ஆக இப்படிப்பட்ட சதுர்வித தசைகளையுடைய வித்யைகள் சதுர்தச வித்யைகள் இப்படி அற்புதமானவொரு நிர்வாஹத்தைக் காட்டின ஸ்ரீ ஹர்ஷமஹாகவியின் மேதை மெச்சத் தகுந்தது. ...

திருவரங்கநாதன் தீவ்யகுணநுபவம்

"தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சித குரைக்குமேல்"
என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரே நன்று செய்தாரென்பார்போலும்
மன்னுடைய பீட ணற்காய் மதிளிலங்கைக்கிசை நோக்கி மல்கண்வைத்த
என்னுடைய திருவரங்கர்க் கன்றியும் மற்றொருவர்க்காளாவரே.
(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-9-2)

திருமகள் கொழுநாண எம்பெருமான் தான் பரமபூணிகளையிருக்கச் செய்தேயும் அவரவர்கள் செய்யும் பிழைகளுக்குத் தக்கபடி தண்டிக்கின்றவனாய் மிருக்கையாலே அடி பணிந்தவர்களும் தம் தம் அபராதங்களுக்குத் தகுந்தவாறு பிராயச்சித்தங்களைச் செய்து கொண்டாலல்லது அவர்களைத் திருவுள்ளம் பற்றுவதில்லை யென்று விரதம் கொண்டிருப்பன். அப்போது "ஸஹதர்மசரீம் செளரேஸ் ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திகாம், அநுக்ரஹயிம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாதிக்ரஹாம்." என்கிறபடியே அநுக்ரஹமே வடிவெடுத்தவனும் நிக்ரஹ மென்பதை ஒருபோது மறியாதவளுமான நம்மன்னை ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியானவள் "கிமேதந் நிர்தோஷ க இஹ ஜகதி த்வமுசிதைருபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜபவி மதா தகஸி ந;" [ஸ்ரீகுணரங்ககோச] என்கிறபடியே புருஷகார க்ருத்யத்தைச்செய்து அபாதிசேதங்களையும் 'இவர்கள் அனுகிவந்தார்களே' என்பதுவே காரணமாக எம்பெருமானோடு உட்டுகிறான்

அப்படியிட்ட புருஷகார பலத்தாலே தலையெடுக்குங் குணங்களை யுடையனான ஸர்வேச்வரனும் அந்த சேதர்களைத் திடமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். பிறகு பிராட்டியானவன் "இந்த ஆதாரபாரதி சேதர்களை நமது கணவன் திருவுள்ளம் பற்றின விது நர்முடைய நிர்ப்பந்தத்திற்காகவேயா? அல்லது தன்னுடைய திடமான அன்பினாலேயா?" என்று பரிகழிக்கப் பார்க்கிறான் தன்னுடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே ஸ்வீகரித்ததாகில் ஒருநாள் இவர்களைக் கைவிட்டு விடலாகட்டும் அப்படியல்லாமல் நிஜமான அன்பினால் ஸ்வீகரிக்கதாகில் ஒருநாளும் கைவிட நேராத புருஷகாரவே இந்த ரீகை அவசியமென்று தோன்றிப் பிராட்டி தானே புருஷகாரம் செய்து கட்டிவைத்த சேதர்கள் விஷயமாகவே சில குற்றங்களை யெடுத்துரைக்கத் தொடங்குகிறான்:

பிராட்டி (பிராட்டி) 'நாதா! நான் ஏதோ ப்ரமித்து இவர்களுக்காக உன்மிடம் சிபார்சு செய்து மன்னாடிச் (செர்ப்பித்தேன்; பிறகு ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் இவர்கள் அளவு கடந்த அஸஹ்யப் பராதங்களைச் செய்தவர்களென்று நன்றாய்த் தெரிய வருகின்றது. ஆகையாலிவர்களைக் கைக் கொள்ளாது தள்ளி விடுவதே நலமென்று தேர்ந்துகிறது' என்கிறான்

எம்பெருமான் அதோடேட்டுக் கூறுகின்றான் - 'பிராட்டியே! இவர்கள் உன்னடியார்களா மிகுந்த போது ஒருநாள் குற்றங்களைச் செய்திருக்கக்கூடும்; என்னடியார்களான பின்பு ஒரு போதும் குற்றஞ்செய்யார்கள்' என்று.

பிராட்டி இதோடேட்டு "நாதா! நீர் உன்மையைக் க்ரஹிக்கவில்லை. இவர்கள் குற்றமே விடுவதென்று; ஒரு ஆனகாலமும் இவர்களால் குற்றம் செய்யாதிருக்க முடியாது நீர் எதிர்விமுகித்தப் பார்க்கவேணும்; குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டனை செய்தேயாக வேண்டும்" என்று.

அப்போது எம்பெருமான் கூறுகின்றான் - 'என்னடியார் குற்றங் செய்யார்களென்று நான் தின்னமாகவெண்ணுகிறேன். குற்றவாளர்களே யிவர்கள் என்னில் குற்றத்தையே நற்ற மாகக் கொள்ளுகிறேன் போ-என்று.

இப்படி பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒரு ஸர்வாதம் நிகழ்ந்ததாக வைத்துப் பெரியாழ்வார் பாசரம் பாடியுள்ளார். இந்த ஸ்வாதத்தினால் எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய அபிசயமும் அப்ரகம்ப்யமான பக்தாநுக்ரஹ மஹிமையும் ப்ரகாசப்படுத்தப் பட்டன வாகின்றன. தோஷங்களிலும் குணத்வபுத்தியே வாத்ஸல்ய மென்று பூர்வாசாரியர்கள் நிர்ணயித்தார்கள். இந்த நிர்ணயத்தைச் ச்ருத ப்ரகாசிகாசாரியர் சரணாகதித்ய வியாக்கி யானத்திலும் ஸ்ரீ பாவ்ய ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அநுக்ரஹித் திருக்கிறார். அஃதிருக்கட்டும்

அவர்களின் அபராதங்களுக்குத் தக்கபடி தண்டிக்குமியல்வினான எம்பெருமான் சில ஸம்பவங்களில் சிலர் திறத்தில் 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்று அருளிச் செய்திருப்பினன்று ஆப்தகமரான ஓராவார் அருளிச் செய்திருப்பது அபலபிக்க முடியாமலிருக்கின்றது பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் இப்படியொரு ஸம்பாஷணை நடந்த போது ஆழ்வார் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாரோ இவரே கற்பனையாகக் கட்டுகிற கதை தோன்றியது என்று சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அவர்களுக்கு நாம் இரண்டு விதமாக பதில் சொல்லுகிறோம் * 'தத் ஸர்வம் தர்மவீர்பேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி *' என்றுவரங்கொண்ட வாய்மையி முனிவரிற் பாடியிலும் அதிசயத்த வம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் உள்ளது உள்ளபடியே

அப்படிப்பட்ட புருஷகார பலத்தாலே தலையெடுக்குங் குணங்களையுடையனான ஸர்வேச்வரனும் அந்த சேதநர்களைத் திடமாகத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறான். பிறகு பிராட்டியானவன் "இந்த ஆர்த்ராபராதி சேதநர்களை நமது கணவன் திருவுள்ளம் பற்றின விது நர்முடைய நிர்ப்பந்தத்திற்காகவேயா? அல்லது தன்னுடைய திடமான அன்பினாலேயா?" என்று பரீக்ஷிக்கப் பார்க்கிறான். தன்னுடைய நிர்ப்பந்தத்தாலே ஸ்வீகரித்ததாகில் ஒருநாள் இவர்களைக் கைவிட்டு விடவுங்கடும் அப்படியல்லாமல் நிஜமான அன்பினால் ஸ்வீகரிக்கதாகில் ஒருநாளும் கைவிட நேராது. ஆகவே இந்த பரீக்ஷை அவசியமென்று தோன்றிப் பிராட்டி தானே புருஷகாரம் செய்து கூட்டிவைத்த சேதநர்கள் விஷயமாகவே சில குற்றங்களை யெடுத்துரைக்கத் தொடங்குகிறான்:

(பிராட்டி) "நாதா! நான் ஏதோ ப்ரமித்து இவர்களுக்காக உம்மிடம் சிபார்சு செய்து மன்னாடிச் சேர்ப்பித்தேன்; பிறகு ஆராய்ந்து பார்த்தவளவில் இவர்கள் அளவு கடந்த அஸஹ்யா பராதங்களைச் செய்தவர்களென்று நன்றாய்த் தெரிய வரகின்றது. ஆகையாலிவர்களைக் கைக் கொள்ளாது தள்ளி விடுவதே நலமென்று தோன்றுகிறது" என்கிறான்.

எம்பெருமான் அதிகேட்டுக் கூறுகின்றான் - 'பிராட்டியே! இவர்கள் என்னடியார்களா மிகுந்த போது ஒருநாள் குற்றங்களைச் செய்திருக்கக்கூடும்; என்னடியார்களான பின்பு ஒரு போதும் குற்றஞ்செய்யார்கள்' என்று.

பிராட்டி இதகேட்டு "நாதா! நீர் உண்மையைச் ச்ரஹிக்கவில்லை. இவர்கள் குற்றமே வடிவெடுத்தவர்கள்; ஒரு கணகாலமும் இவர்களால் குற்றம் செய்யாதிருக்க முடியாது நீர் சிறிது விமர்சித்துப் பார்க்கவேணும்; குற்றத்திற்குத் தக்கபடி தண்டனை செய்தேயாக வேண்டும் என்கிறான்.

அப்போது எம்பெருமான் கூறுகின்றான் - 'என்னடியார் குற்றஞ் செய்யார்களென்று நான் திண்ணமாகவெண்ணுகிறேன். குற்றவாளர்களே யிவர்கள் என்னில் குற்றத்தையே நற்ற மாகக் கொள்ளுகிறேன் போ-என்று.

இப்படி பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒரு ஸர்வாதம் நிகழ்ந்ததாக வைத்துப் பெரியாழ்வார் பாசரம் பாடியுள்ளார். இந்த ஸர்வாதத் தீனால் எம்பெருமானுடைய வாத்ஸல்ய சிசயமும் அப்ரகம்ப்யமான பக்தாநுக்ரஹ மஹிமையும் ப்ரகாசப்படுத்கப் பட்டன வாகின்றன. தோஷங்களிலும் குணத்வபுத்தியே வாத்ஸல்ய மென்று பூர்வாசார்யர்கள் நிர்ணயித்தார்கள். இந்த நிர்ணயத்தைச் ச்ருத ப்ரகாசிகாசார்யர் சரணாகதித்தய வியாக்கி யானத்திலும் ஸ்ரீ பாவ்ய ச்ருதப்ரகாசிகையிலும் ஸுஸ்பஷ்டமாக அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். அஃதிருக்கட்டும்

அவரவர்களின் அபராதங்களுக்குத் தக்கபடி தண்டிக்குமியல்வினான எம்பெருமான் சில ஸமயங்களில் சிலர் திறத்தில் 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்று அருளிச் செய்கிறுமென்று ஆப்தகமரான ஓராழ்வார் அருளிச் செய்திருப்பது அபலபிக்க முடியாமலிருக்கின்றது பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் இப்படியொரு ஸம்பாஷணை நடந்த போது ஆழ்வார் கேட்டுக் கொண்டிருந்தாரோ இவரே கற்பனையாகக் கட்டுகிற கதை தானேயிது என்று சிலர் சொல்லுவதுண்டு. அவர்களுக்கு நாம் இரண்டு விதமாக பதில் சொல்லுகிறோம் * 'தத் ஸர்வம் தர்மவீர்யேண யதாவத் ஸம்ப்ரபச்யதி *' என்றவரங்கொண்ட வான்மீகி முனிவரிற் பாடியும் அதிசயத்த வம் பெற்ற ஆழ்வார்கள் உள்ளது உள்ளபடியே

வெளியிடு வார்களையொழிய கற்பனையாக அணுவளவும் சொல்லார்கள். அருளிச்செயல்களில் விச்வாஸ மில்லாதவர்களுக்கு நாம் இங்கே பதில் சொல்ல அவசியமில்லை—என்பதாக ஒரு ஸமாதானம்.(2) பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் உண்மையாக இப்படியொரு ஸம்பாஷணை நடந்ததில்லை; ஆழ்வார் தாமே கற்பனை செய்த ஸம்வாதமேயிது என்று கொண்டாலும் குறையில்லை; இப்படி யொரு ஸம்பாஷணையையிட்டிடுப் பேசுகிற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் என்ன வென்று பார்க்க வேணும். நிகழ்ப்ரயோஜனமாகவா ஒன்று பேசி வைப்பாராழ்வார்? திவ்ய கம்பதி களுக்கு ஒரு ஸம்பாஷணை நடந்ததாகத் தாமே கற்பனை செய்தாலும் அறிவிருந்து ஒரு சாஸ்த்ரார் தத்ததை வெளியிட்டருளக் கருகிறாராழ்வார் என்று இசைந்துதீர வேண்டுமே; அந்த சாஸ்த்ரார் த்தம் எது? என்று கண்டறிதல் வேண்டும்.

இப்பாசுரத்தின் முதலடியில் தாமரையாள் சிதகுரைத்ததாகச் சொல்லி மேல் இரண்டா மடியில் எம்பெருமானுடைய வார்த்தைகளை இரண்டு வகையாக வைத்திருக்கிறார்—'என்னடியார் அது செய்யார்' என்பது முதல் வார்த்தை; 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்பது இரண்டாம் வார்த்தை. இவ்விரண்டு வார்த்தைகள் ஏதுக்கு? தாமரையாள் சிதகுரைத்தவுடனே எம்பெருமான் 'என்னடியார் செய்தது எனக்கு நன்றே' என்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்திருக்கலாமே; என்று இதை அவசியம் விமர்சிக்க வேணும்.

விமர்சிப்போம்: இரண்டு வார்த்தைகளின்றிக்கே ஒரே வார்த்தையாக முடிந்திருக்கு மாயின் சாஸ்த்ரார்த்தக் கோபமுண்டாவியிடும் பக்தர்கள் செய்யும் பாபங் ளெல்லாம் நியமேன எம்பெருமானுக்கு போக்யமாகி விடுவதாய் ஒரு அபளித்தாந்தம் செய்யப் ப்ராப்தமாகும் 'என்னடியார் அது செய்யார்' என்கிற முதல் வார்த்தையானது பகவத் பக்தர்கள் பாபங் செய்யக் கூசியே வர்த்திக்க வேணும் என்று தெரிவிக்கவே தோன்றியது ப்ராமாசிகமாகவோ அகதிசுமாகவோ தோஷங் ளன் செய்ய நேர்ந்து விட்டால் அவற்றில் தனக்கு தோஷபுத்தி யுண்டாகாதென்று தன் குண விசேஷத்தையும் காட்ட வேண்டி இரண்டாவது வார்த்தையாக *செய்தாரேல் நன்று செய்கார்* என்பது சிபந்திக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட இரண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங் ளையும் ப்ராசப் படுத்துவதே சிவப் தம்பதிகளின் ஸம்பாஷணையாக வைத்த இந்தப் பாசுரத்திற்கு முழு ளோக்கு. இதுவன்று எனின், வேறு எது? என்பதை ப்ராமாணிக மார்க்கத்திற் பேச வேண்டும்.

"நன்று செய்தாரென்பர்" என்று விமர்சனமல் "என்பர் போலும்" என்று சொல்லி வைத்திருக்கையாலே வஸ்துவஞ்சிறிய நன்றன்று என்றதாகத் தெரிவிட்டதாய்ச் சிலர் கருதுகின்றார்கள் இது தமிழ் மரியாதைக்குச் சிறிதும் இனங்கியதன்று "அணியார் வீதியழுந்தார் எந்தை பெருமானார் மருகி ளிற ஊர் போலும்" [பெரிய திருமொழி 7-5-1] என்று திருமங்கையாழ்வாருளிச் செப்கிறார் இவ்வு ஊர் போலும்" என்கையாலே வஸ்து வருத்தியில் ஊரன்று என்கிற வியாக்கிபரணமே பிறர் செய்ய வேண்டியதாகும் போலும் என்றவிது (என்பர்) என்றதோடு சேர்ந்திராமல் (ன்று) என்றதோடாவது சேர்ந்திருந்தால் ஒருவேளை இவர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்திற்கு இடமிருக்கலாம். ஆழ்வாருடைய ப்ரயோகம் அப்படியில்லை. போலுமென்பது *என்போடு சேர்ந்திருக்கையாலே, நன்று செய்தாரென்று பெரிய பெருமான் சொல்லவில்லை என்பதாக ஒருவாறு பொருள் கூறவேண்டும் அப்படியே கூறுகிறோமென்னில் தன்னடியார் நிறத்தகத்துச் சிதகுரைத்த தாமரையாள் எந்த அபிப்ராயத்தோடு சிதகுரைத்தாள்; அடியார்களை எம்பெருமான் உதறித் தன்னிவிட

வெளியிடு வார்களையொழிய கற்பனையாக அணுவளவும் சொல்லார்கள். அருளிச்செயல்களில் விச்வாஸ மில்லாதவர்களுக்கு நாம் இங்கே பகிவ் சொல்ல அவசியமில்லை—என்பதாக ஒரு ஸமாதானம்.(2) பிராட்டிக்கும் பெருமானுக்கும் உண்மையாக இப்படியொரு ஸம்பாஷணை நடந்ததில்லை; ஆழ்வார் தாமே கற்பனை செய்த ஸம்வாதமேயிது என்று கொண்டாலும் குறையில்லை; இப்படி யொரு ஸம்பாஷணையையிட்டுப் பேசுகிற ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் என்ன வென்று பார்க்க வேணும். நிஷ்ப்ரயோஜனமாகவா ஒன்று பேசியைப்பார்த்தவார்? திவ்ய தம்பதி களுக்கு ஒரு ஸம்பாஷணை நடந்ததாகத் தாமே கற்பனை செய்தாலும் அதிலிருந்து ஒரு சாஸ்த்ரார் தத்ததை வெளியிட்டருளக் கருகிறாராழ்வார் என்று இசைந்துதீர வேண்டுமே; அந்த சாஸ்த்ரார் த்தம் எது? என்று கண்டறிதல் வேண்டும்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

இப்பாசுரத்தின் முதலடியில் தாமரையாள் சிதகுரைத்ததாகச் சொல்லி மேல் இரண்டா மடியில் எம்பெருமானுடைய வார்த்தைகளை இரண்டு வகையாக வைத்திருக்கிறார்—'என்னடியார் அது செய்யார்' என்பது முதல் வார்த்தை; 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்பது இரண்டாம் வார்த்தை. இவ்விரண்டு வார்த்தைகள் ஏதுக்கு? தாமரையாள் சிதகுரைத்தவுடனே எம்பெருமான் 'என்னடியார் செய்தது எனக்கு நன்றே' என்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லி முடித்திருக்கலாமே; என்று இதை அவசியம் விமர்சிக்க வேணும்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

விமர்சிப்போம்: இரண்டு வார்த்தைகளின்றிக்கே ஒரே வார்த்தையாக முடிந்திருக்கு மாயின் சாஸ்த்ரார்த்தக் கோபமுண்டாகிவிடும் பக்தர்கள் செய்யும் பாபங் ளெல்லாம் நியமேன எம்பெருமானுக்கு போக்யமாகி விடுவதாய் ஒரு அபரித்தாந்தம் செய்யப் ப்ராப்தமாகும் 'என்னடியார் அது செய்யார்' என்கிற முதல் வார்த்தையானது பகவத் பக்தர்கள் பாபங் செய்யக் கூசியே வர்த்திக்க வேணும் என்று தெரிவிக்கவே தோன்றியது ப்ராமாதிகமாகவோ அகதிகமாகவோ தோஷங் ளென் செய்ய நேர்ந்து விட்டால் அவற்றில் தனக்கு தோஷபுத்தி யுண்டாகாதென்று தன் குண விசேஷத்தையும் காட்ட வேண்டி இரண்டாவது வார்த்தையாக 'செய்தாரேல் நன்று செய்தார்' என்பது சிபந்திக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்ட இரண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங் ளையும் ப்ராசப்படுத்துவதே சிவப் தம்பதிகளின் ஸம்பாஷணையாக வைத்த இந்தப் பாசுரத்திற்கு முழு ளோக்கு. இதுவன்று எனின், வேறு எது? என்பதை ப்ராமாணிக மார்க்கத்திற் பேச வேண்டும்.

Released by Maran's Dog, Toronto, Canada

"நன்று செய்தாரென்பர்" என்று நிறுத்தாமல் "என்பர் போலும்" என்று சொல்லி வைத்திருக்கையாலே வஸ்துவருத்தியில் நன்றன்று என்றதாகத் தெரிவிட்டதாய்ச் சிலர் கருதுகின்றார்கள் இது தமிழ் மரியாதைக்குச் சிறிதும் இனங்கியதன்று "அணியார் விதியமுந்தார் எந்தை பெருமானார் ஒரு சீசற ஊர் போலும்" [பெரிய திருமொழி 7-5-1] என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செப்கிறார் இவ்வு ஊர் போலும்" என்கையாலே வஸ்து வருத்தியில் ஊரன்று என்கிற வியாக்கியானமே பீந் செய்ய வேண்டியதாகும் போலும் என்றவிது (என்பர்) என்றதோடு சேர்ந்திராமல் (என்று) என்றதோடாவது சேர்ந்திருந்தால் ஒருவேளை இவர்கள் சொல்லும் அர்த்தத்திற்கு இடமிருக்காது. ஆழ்வாருடைய ப்ரயோகம் அப்படியில்லை. போலுமென்பது ஊ என்பதோடு சேர்ந்திருக்கையாலே, நன்று செய்தாரென்று பெரிய பெருமான் சொல்லவில்லை என்பதாக ஒருவாறு பொருள் தரவேண்டும் அப்படியே கூறுகிறோமென்னில் தன்னடியார் நிறத்தத்துச் சிதகுரைத்த தாமரையாள் எந்த அபிப்ராயத்தோடு சிதகுரைத்தாள்; அடியார்களை எம்பெருமான் உதறித் தள்ளிவிட

வேனுமென்ற அபிப்ராயங்கொண்டா சிதகுரைத்தான்? அகந்த ப்ராஸக்தியில்லையே. எம் பெருமான் பக்கலிலிருந்து ஈனகனமான வார்த்தை வெளிவருமென்றும் அதைச் செலிகுளிரக் கேட்கவேனுமென்றும் பாரித்தன்றோ சிதகுரைத்தது. 'என்னடியார் செய்தது தப்புத்தான் என்று எம்பெருமான் சொல்லிவிட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். பிறகு அந்த அடியார்கள் க்கி என்னாயிற்றென்று கேட்கநேருமே. ப்ராயச் சித்தம் செய்து வருங்கள் என்று சொல்லி உதறித்தள்ளிவிட்டானா? அல்லது, சித்திரகுத்தன் கருணையிலறிய குழவினைகட்கத் தக்கபடி நரகவேதனைகளை யநுபவிக்குமாறு சொல்லித் துரத்தி விட்டானா? என்று கேட்க வேண்டியதும் இத்தகைய வினாக்களும், இவற்றுக்கு வெளிவரக் கூடிய விடைகளும் மிக விரைமாகுர்: ஆழ்வார் திருவுள்ளமுதலுந்து அநுபவித்த கிருக்குணங்களை எளித்துப் பேசியுள்வோம். இப்பாசுரத்தின் பின்னடியில் ஈ மன்னுடைய விபீடணற்காய் * என்று ஸ்ரீ விபீஷணன் வாணுக்கருள்செய்த செய்தியை நினைப்பூட்டியிருக்கையாலே அடுத்தபடி அதை விவரிக்கும் முகத்தால் [செய்தாரோல் நன்று செய்தார்' என்றதன் பொருளுண்மையை நினைநாட்டுவோம்]

அபயப்ரதானஸாரத்தில் ஓர் அருமையான பொருள்.

நீகமாந்தமகாருகு பணித்த அபயப்ரதானஸாரத்தில் சரண்யசீலப்ரகாச மென்கிற ஐந்தாமதிகாரத்தில் பெருமாள் விபீஷணன்வாண்ப் பரிக்ரஹிக்கும் விஷயமாகத் தாம் அபூர்வமானவொரு அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டதாக வேதாந்தகுரு அற்புதமாகப் பணித்தருளினது கேள்வி: "பரிவாலே கலங்கின அங்கத சரப ஐரம்பவத் ப்ரப்ருதிகளான முதலிகள் சில ஹேத்வ பாஸங்களை ஹேதுக்களாகக் கொண்டு விபீஷண பரிக்ரஹத்தைக் கடுக இசையாதொழிய, தத்வ வித்தான திருவடி அவர்கள் சொன்ன ஹேத்வ பாஸங்களை யெல்லாம் ப்ரஹ்மேயித்து, ஸுபரிஷிதங்களான நிர்தோஷ குணங்களாலே ஸ்ரீ விபீஷணன்வான் பரிக்ரஹ்யனென்று விண்ணப்பம் செய்தான். அவ்வளவில் பெருமாள், சரணாகதனை நலியச் சொல்லுவார் திரளிலே, இவன் பரிக்ரஹ்யனென்று சொல்லுவாரையும் பெற்றோமேயென்று திருவுள்ளமுதலுந்து அத ஈரம்: ப்ராஸநாத்மா ச்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ, ப்ரத்யபாஷத துர்க்ஷ: ச்ருதவான் ஆத்மசி ஷ்கிதம்* என்கிறபடியே அகம்பநீயமான ஸ்வமதக்கை அருளிச் செய்யத் தொடங்கினார்: விபீஷணன் ஸதோஷனாகையாலே அபரிக்ரஹ்யனென்ற அங்கதாசிமதங்களுக்கும், இவன் நிர்தோஷனாகையாலே பரிக்ரஹ்யன் என்கிற திருவடி, உத்தமத்தும் விருத்தமாக ஸதோஷனை சரணாகதனென்று பேரிட்டு வந்தவன் பரிக்ரஹ்யனென்று தானருளிச்செய்யப் புகுகிறமதம் அவ்வளவுதான். இதில் ஸர்வவிருத்தமாகையுடைய இத்தகைய யெல்லாநங்கூட அகாதரிப்பர்களென்று பார்த்துவிட்டு, ப்ரமோபி து விவக்ஷாஸ்தி காசித் ப்ரதி விபீஷணம், ச்ரோதுரிச்சாமி தத் ஸர்வம் பவத்பிச்சரேயன் ஸ்திகை: என்று, நம்முடைய மதத்தை நாமும் சொல்ல நினைவாதின்றோம். அதனுடைய அனுஷ்டானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுமின்றோம். நமக்குப் பரிவரான நீங்கள் நாம் சொல்லுகிற வாக்கியத்தை விபீஷணனுடைய சரணாகதி வாக்கியம் பட்டதுபடுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேனுமென்று இரந்தருளினார்" ஆக இத்தனையும் வேதாந்த வாசிரியருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். மேலேயுமுள்ள பங்க்திகளை ஸ்ரீகோசத்திலே ஸேவ்யத்துக்கொள்வது.

ஸ்ரீராமாயணமோ திருவெண்ணாமலிந்திருப்பது இரண்டே மதம்: விபீஷணன் ஸுக்ரீவாதிகளாலே சேர்த்துக்கொள்ளத் தகாதவன் என்கிற (ஸுக்ரீவாதிகளின்) மதமேயன்றும், இவன் அனுஷ்டானாகையாலே சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கவன் என்கிற (திருவடியின்) மதமாவதற்காக இரண்டு மதங்களுக்குமேல் முன்னுதலு மதமென்று இருப்பதாக யாரு

வேணுமென்கிற அபிப்ராயங்கொண்டா சிதகுரைத்தான்? அகற்று ப்ரஸங்கியில்லையே. எம் பெருமான் பக்கலிலிருந்து ரஸகனமான வார்த்தை வெளிவருமென்றும் அதைச் செலிகுளிரக் கேட்கவேணுமென்றும் பாரித்தன்றோ சிதகுரைத்தது. 'என்னடியார் செய்தது தப்புத்தான் என்று எம்பெருமான் சொல்லிவிட்டதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். பிறகு அந்த அடியார்களின் கதி என்னாயிற்றென்று கேட்கநேருமே. ப்ராயச் சித்தம் செய்து வருங்கள் என்று சொல்லி உதறித்தள்ளிவிட்டானா? அல்லது, சித்திரகுத்தன் கருணையிலறிய சூழ்வினைகட்குத் தக்கபடி நரகவேதனைகளை யநுபவிக்குமாறு சொல்லித் துரத்தி விட்டானா? என்று கேட்க வேண்டியவரும் இத்தகைய வினாக்களும், இவற்றுக்கு வெளிவரக் கூடிய விடைகளும் மிக விரஸமாகு்: ஆழ்வார் திருவுள்ளமுதலுந்து அநுபவித்த சிருக்குணத்தை ரஸித்துப் பேசியுய் வோம். இப்பாசுரத்தின் பின்னடியில் * மன்னுடைய விபீடணற்காய் * என்று ஸ்ரீ விபீஷணுழ் வானுக்கருள்செய்த செய்தியை நினைப்பூட்டியிருக்கையாலே அடுத்தபடி அதை விவரிக்கும் முகத்தால் [செய்தாரோல் நன்று செய்தார்' என்றதன் பொருளுண்மையை நிலைநாட்டுவோம்]

அபயப்ரதானஸாரத்தில் ஓர் அருமையான பொருள்.

நிகமாந்தமகாகுரு பணித்த அபயப்ரதானஸாரத்தில் சரண்யசீலப்ரகாச மென்கிற ஐந்தாமதிகாரத்தில் பெருமாள் விபீஷணுழ்வானைப் பரிக்கரஹிக்கும் விஷயமாகத் தாம் அபூர்வமானவொரு அபிப்ராயத்தை வெளியிட்டதாக வேதாந்தகுரு அற்புதமாகப் பணித்தருளினது கேளிர். "பரிவாலே கலங்கின அங்கத சரப ஐரம்பவத் ப்ரப்ருதிகளான முகலிகள் சில ஹேத்வா பாஸங்களை ஹேதுக்களாகக் கொண்டு விபீஷண பரிக்கரஹத்தைக் கடுக இசையாதொழிய, தத்வ வித்தான திருவடி அவர்கள் சொன்ன ஹேத்வாபாஸங்களை யெல்லாம் ப்ரதிகேஷித்து, ஸுபரீகழிதங்களான நிர்தோஷ குணங்களாலே ஸ்ரீ விபீஷணுழ்வான் பரிக்கரஹ்யனென்று விண்ணப்பம் செய்தான். அவ்வளவில் பெருமாள், சரணாகதனை நலியச் சொல்லுவார் திரளிலே, இவன் பரிக்கரஹ்யனென்று சொல்லுவாரையும் பெற்றோருமேயென்று திருவுள்ளமுதலுந்து அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ச்ருத்வா வாயுஸுதஸ்ய ஹ, ப்ரத்யபாஷத துர்க்ஷ: ச்ருதவான் ஆத்மசி ஸ்சிதம்ஃ என்கிறபடியே அகம்பநீயமான ஸ்வமதக்கை அருளிச் செய்யத் தொடங்கினார்: விபீஷணன் ஸதோஷனாகையாலே அபரிக்கரஹ்யனென்ற அங்கதாதிமதங்களுக்கும், இவன் நிர்தோஷனாகையாலே பரிக்கரஹ்யன் என்கிற சித்வாதிமதங்களுக்கும் விருத்தமாக ஸதோஷனை சரணாகதனென்று பேரிட்டு வந்தவன் பரிக்கரஹ்யனென்று தானருளிச்செய்யப் புகுகிறமதம் அவ்வளவுக்குத்தில் ஸர்வவிருத்தமாகையாலே இத்தகைய யெல்லாநங்கூட அநாதரிப்பர்களென்று பார்த்தருளி * மமபி து விவக்ஷாஸ்தி காசித் ப்ரதி விபீஷணம், ச்ரோதுரிச்சாமி தத் ஸர்வம் பவத்பி: ச்ரேயஸி ஸ்திகை: * என்று, நம்முடைய மதத்தை நாமும் சொல்ல நினைவாமின்றோம். அதினுடைய அனுஷ்டானம் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளுமின்றோம். நமக்குப் பரிவரான நீங்கள் நாம் சொல்லுகிற வாக்கியத்தை விபீஷணனுடைய சரணாகதி வாக்கியம் பட்டதுபடுத்தி அநாதரியாதே கேட்டுத் தரவேணுமென்று இரந்தருளிஞர்" ஆக இத்தனையும் வேதாந்த வாசிரியருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். மேலையுமுள்ள பங்க்திகளை ஸ்ரீகோசத்திலே ஸேவித்துக்கொள்வது.

ஸ்ரீ ராமாயணமோதிகுரெல்லாருமறிந்திருப்பது இரண்டே மதம்: விபீஷணன் துஷ்டனாகையாலே சேர்த்துக்கொள்ளத் தகாதவன் என்கிற (ஸுக்ரீவாதிகளின்) மதமேயன்றும், இவன் அதுஷ்டனாகையாலே சேர்த்துக்கொள்ளத் தக்கவன் என்கிற (திருவடியின்) மதமென்று வாக இரண்டு மதங்களுக்குமேல் முன்றுவது மதமென்று இருப்பதாக யாரு

மறிந்ததில்லை. பெருமாள் ஸுக்ரீவாதி மதத்தைத் தள்ளி ஹனுமந்தத்தைப் பரத்தித்த விபீஷணுழ்வாணப் பரிக்ரஹித்தருளினாரென்றும் சொல்லிவருகிறோம். மேலே விவரித்த இரண்டு மதங்களையும் கண்டித்துவிட்டார் பெருமாள் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஆழ்க்கு அறிந்தவனாக வெளியிட்டிருப்பது அவருடைய தார்க்கிக ஸிம்ஹத்வத்தை நிகராட்டுகின்றது.

தார்க்கிகர்கள் பிரதிவாதிகளின் வாதங்களைக் கண்டிக்கும் போது இவ்வாறாகவே ஹேதுவைக் கண்டிப்பார்கள்; சிலவிடங்களில் ஸாத்யத்தைக் கண்டிப்பார்கள். இதில் சக்ரவர்த்தி திருநாடன் ஸுக்ரீவாதி வாதத்தின் ஸாத்யத்தைக் கண்டித்தார்; மாருதி வாதத்தின் ஹேதுவைக் கண்டித்தார். ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு ஸாத்யம் (விபீஷணனுடைய) அபிநாய யதவார்; அதை மட்டும் கண்டித்தார். துஷ்டனாகையாலேபென்கிற ஹேதுவைக் கண்டித்த வில்லை. மாருதிக்கு ஸாத்யம் (விபீஷணனுடைய) பரிக்ரஹ்யத்வம். அதைக் கண்டித்தவன் அதுஷ்டனாகையாலே என்கிற ஹேதுவை மட்டும் கண்டித்தார்.

ஸுக்ரீவாதி மதம்:

விபீஷணன் துஷ்டனாகையாலே கொள்ளத் தக்கவன்.

மாருதி மதம்:

விபீஷணன் அதுஷ்டனாகையாலே கொள்ளத் தக்கவன்.

ஸ்ரீராம மதம்:
துஷ்டனாகையாலே கொள்ளத் தக்கவன்.

ஆக வெவ்வேறுபட்ட மூன்று மதங்கள் தேறிவிட்டன. தேரடிமே பச்சையாக ஸ்வீகரிப்பதைத் தன்னேற்றமாகக் கொண்டவர் பெருமாள் என்று தேயிற்று. இதனால் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பது வ்யாக்க்யாதமாயிற்று "சரணாகதனாகையாலே பரிக்ரஹ்யன்" என்பதே ஸ்ரீராமனுடைய முன்னுவதான மதம் என்பது அஸங்கதம் அவனுடைய சரணாகதத்வத்தை ஸுக்ரீவாதிகளும் கேட்பிக்கவில்லையே - இந் ஸம்சேப:

ஓர் அதிசயமான வார்த்தை

ஏறக்குறைய எழுபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தவொரு விநோத வார்த்தை! தேவப்பெருமாள் ஸன்ஸிரியினுள் மணவாளமாமுனிகளுத்ஸவம் நடைபெற்று வருகிறது! ஒன்பதாமுதஸவத்தன்று நிரவு திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்து ஸேவை நடவா நின்றது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அழகிய பணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி. ஸ்ரீமத் வித்வத ஸார்வபெளம நன்ற பாக்கம் ஸ்வாமி முதலான பல பெரியவர்கள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். அருளிச்செயல ஸேவையோடே லோகோத்தரமாக நடவாநின்றது. திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியின் கடைசி பாசரம் ஸேவிக்மிருார்கள். அந்தப் பாசரம் வருமாறு:—

"அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றவில்லா அணியிழையாச்சியர்மலைப்பூசல்
அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்
அவனியுண்டுமிற்றந்தவன்மேலுரைத்த ஆயிரத்துள்ளிவைபத்துங்கொண்டு
அவனியுளலற்றிநின்றயம்மின்தொண்டர் அச்சொன்வமலைகண்ணித்தொழுதே"

என்பதாம். இதில் முன்னிரண்டிகளின் முதலில் அவனை என்று பதம்; பின்னிரண்டிகளின் முதலில் அவனி என்று பதம். முன்னடி ஸேவித்தவர்களெல்லாரும் கர்மமாக அவனைப்பற்றே ஸேவித்தார்கள். பின்னடி ஸேவிப்பவர்களில் சிலர் முன்னு ஷயிலும் அவனைப்பற்றதான் பத்மென்று நினைத்து "அவனையுண்டுமிற்றந்தவன் மேலுரைத்த" என்ற ஸேவித்தார்கள். பெரிய கோஷ்டிகளில் சிலத்தமாக ஸேவிப்பவர்கள் பத்தெட்டு தருமவகையாக அகத்தமாக ஸேவிப்பவர்கள் இருவர் மூவராயிருந்தாலும் அகத்தமான வேகவதன் ஒன்றிவற்றி மென்பது எங்குங் காண்பதாகும். ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியின் பின்னிருந்தகொண்டு

மறிந்ததில்லை. பெருமாள் ஸுக்ரீவாதி மதத்தைத் தள்ளி ஹனுமம்மதத்தை யாதரித்த விபீஷணுழ்வாணப் பரிக்ரஹித்தருளிணரென்றும் சொல்லிவருகிறோம். மேலே விவரித்த இரண்டு மதங்களையும் கண்டித்துவிட்டார் பெருமாள் என்று ஸ்வாமி தேசிகன் ஆழ்ந்து அறிந்துஅழகாக வெளியிட்டிருப்பது அவருடைய தார்க்கிக எம்ஹத்வத்தை நிலைநாட்டுகின்றது.

தார்க்கிகள் பிரதிவாதிகளின் வாதங்களைக் கண்டிக்கும் போது சிலவிடங்களில் ஹேதுவைக் கண்டிப்பார்கள்; சிலவிடங்களில் ஸாத்யத்தைக் கண்டிப்பார்கள். இந்த ரீதியில் சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸுக்ரீவாதி வாதத்தினை ஸாத்யத்தைக் கண்டித்தார்; மாருதி வாதத்தினை ஹேதுவைக் கண்டித்தார். ஸுக்ரீவாதிகளுக்கு ஸாத்யம் (விபீஷணனுடைய) அபரிக்ரஹ யதவார்; அதை மட்டும் கண்டித்தார். துஷ்டனாகையாலேயென்கிற ஹேதுவைக் கண்டிக்க வில்லை. மாருதிக்கு ஸாத்யம் (விபீஷணனுடைய) பரிக்ரஹ்யத்வம்; அதைக் கண்டிக்கவில்லை. அதுஷ்டனாகையாலே என்கிற ஹேதுவை மட்டும் கண்டித்தார்.

ஸுக்ரீவாதி மதம்:

விபீஷணன் துஷ்டனாகையாலே கொள்ளத் தகாதவன்.

மாருதி மதம்:

விபீஷணன் அதுஷ்டனாகையாலே கொள்ளத் தக்கவன்.

ஸ்ரீராம மதம்:

துஷ்டனாகையாலே கொள்ளத் தக்கவன்.

ஆக வெவ்வேறுபட்ட மூன்று மதங்கள் தேறிவிட்டன. தோஷமே பச்சையாக ஸ்விகரிப்பதைத் தன்னேற்றமாகக் கொண்டவர் பெருமாள் என்று தேறிற்று. இதனால் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பது வ்யாக்யாதமாயிற்று "சரணாகதனாகையாலே பரிக்ரஹ்யன்" என்பதே ஸ்ரீராமனுடைய மூன்றாவதான மதம் என்பது அஸங்கதம் அவனுடைய சரணாகதத்வத்தை ஸுக்ரீவாதிகளும் கேட்பிக்கவில்லையே - இந் ஸம்சேப:

ஓர் அதிசயமான வார்த்தை

ஏறக்குறைய எழுபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தவொரு விநோத வார்த்தை! தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதியினுள் மணவாளமாமுனிகளுந்ஸவம் நடைபெற்று வருகிறது! ஒன்பதாமுக்ஸவத்தின் நிரவு திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்து ஸேவை நடவா நின்றது ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸ. அழகிய மணவாள ராமாநுஜ ஜீயர் ஸ்வாமி. ஸ்ரீமத் வித்வத ஸார்வபௌம சூன்ர பாக்கம் ஸ்வாமி முதலான பல பெரியவர்கள் எழந்தருளியிருக்கிறார்கள். அருளிச்செயல ஸேவையோ லோகோத்தரமாக நடவாநின்றது. திருவாய்மொழி ஒன்பதாம்பத்தில் ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில் கடைசி பாசரம் ஸேவிக்ஹீருர்கள். அந்தப் பாசரம் வருமாறு:—

“அவனைவிட்டகன்றுயிராற்றவில்லா அணியிழையாச்சியர்மாலைப்பூசல்
அவனைவிட்டகல்வதற்கேயிரங்கி அணிகுருகூர்ச்சடகோபன்மாறன்
அவனியுண்டுமிற்றந்தவன்மேலுரைத்த ஆயிரத்துள்ளிவைபத்துங் கொண்டு
அவனியுளலற்றிநின்றயம்மின்தொண்டர் அச்சொன்னமாலைண்ணித்தொழுதே”

என்பதாம். இதில் முன்னிரண்டிகளின் முதலில் அவனை என்று பதம்; பின்னிரண்டிகளின் முதலில் அவனி என்று பதம். முன்னடி ஸேவித்தவர்களெல்லாரும் க்ரமமாக அவனையென்றே ஸேவித்தார்கள். பின்னடி ஸேவிப்பவர்களில் சிலா மூன்றாமடியிலும் அவனையென்றதான் பதமென்று நினைத்து “அவனையுண்டுமிற்றந்தவன் மேலுரைத்த” என்று ஸேவித்தார்கள். பெரிய கோஷ்டிகளில் அத்தமாக ஸேவிப்பவர்கள் பத்தெட்டு நடுமங்கனாய் அகத்தமாக ஸேவிப்பவர்கள் இருவர் மூவராயிருந்தாலும் அகத்தமான ஸேவைதான் ஒங்கி நிற்குமென்பது எங்குங் காண்பதாகும். ஸ்ரீமத் குன்றபாக்கம் ஸ்வாமியின் பின்னாவிருத்தகொண்டு

ஸேவித்தவொருவர் 'அவனையுண்டுமிழந்தவன் மேலுரைத்த' என்று கத்தினார் போலும். அதை அந்த ஸ்வாமி தவிர வேறு யாரும் கணிசித்ததாகத் தெரியவில்லை. சாத்துமுறை முடிந்து ஸ்வாமிகள் கீழே வீற்றிருந்த பிறகு குன்றபாக்கம் ஸ்வாமி, ஜீயர் ஸ்வாமியிடத்திலே ஸாதித் தருளுகிறார்—எல்லாவற்றையும் உண்டு உமிழ்கிறவன் அவனொருவனேயென்று நினைத் திருந்தோம்; அவனையும் உண்டு உமிழ்கிறவன் வேறொருவன் இருக்கிறான் போலும் என்று.

ஜீயர் ஸ்வாமிக்கும் மற்றுள்ள பெரியார்களுக்கும் இது விளங்கவில்லை. 'அவனை' யுண்டுமிழந்தவன், என்று ஸேவித்தது அவர்களுக்குத் தெரியாமையாலே ஸ்வாமி ஸாதித்த வார்த்தையின் சுவையை ஒருவரும் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை என்ன என்ன? ஸூத்ரம் போல் ஸாதிக்கிறதே, எங்களுக்கொன்றும் புரியவில்லையே! என்கிறார்கள் ஸ்ரீ ஜீயர் ஸ்வாமி ப்ரப்ருதிகள். ஸ்ரீ ஸ்வாமி அந்த வார்த்தையையே மீண்டு மீண்டும் ஸாதிக்கிறார், தவறுதலாக ஸேவித்தவர்க்கு விஷயம் புரிந்துவிட்டது. அவர் உடனேயெழுந்து, சப்தஜ்ஞானமும் அர்த்தஜ் ஞானமுமில்லாதவடியேன் பலகாலமாய் இப்படியே ஸேவித்துப் பாவியானேன். இவ்வரையில் ஒருவரும் திருத்திக் கொடுத்தவர்களுமில்லை. ஸ்வாமி போல்வார் திருத்திக்கொடுத்தாலும் துவாஸநாபலத்தாலே பழைய அபத்தந்தான் தொடருகிறது. இத்யாதிகளை ஸவிரயமாக விண்ணப்பம் செய்தார், கடைசியாக ஜீயர் ஸ்வாமி ஸாதித்தருளின'வார்த்தை—'இப்படி யெல்லாம்நேருமென்று முன்னாடியே ஆழ்வார்க்குத் தெரியும்போலும்; அதனால்தான் 'எங்ஙனே சொல்லிலுமின்பம் பயக்குமே' என்று இதையும் ஒரு பலச் சூதியாக அருளிச்செய்து வைத்தார்' என்று அன்றைய கோஷ்டி ஆனந்த வெள்ளம்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

— ஸ்ரீ காமகோடி சங்கராசாரிய ஸ்வாமிகள் விஷயம் —

அடுத்தபடி தெரிவிக்க நினைக்கும் நிகழ்ச்சி ஏறக்குறைய இருபத்தைந்து வருடங்கட்கு, உட்பட்டது உலகப்பிரசித்தர்களாக விளங்கும் காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளான ப்ரஹ்மஸ்ரீ சங்கராசாரியார் சுவாமிகள் சின்ன காஞ்சிபுரத்திலேயே நமது தெரு கோடியிலேயே விஜயம் செய்திருந்த நாளில் ஒரு கார்த்திகை மாதத்தில் ஒருநாள் மாலை ஐந்து மணிக்கு நாம் நம்முடைய வேதவேதாந்த வைஜயந்தி பாடசாலையிலிருந்து உபாத்யாயர்களோடும் வித்யார்த்தி களோடும் வெளிவரத் தொடங்கின ஸமயத்தில் (மேலே சொன்ன) பெரியவாளிடமிருந்து அந்தரங்கர்களான இருவர் வந்து "பெரியவாளனுப்பவந்திருக்கிறோம்; ஸந்தேசமொன்று; நிவேதனம் செய்ய அவகாசமளிக்கவேணு" மென்றார்கள் "பரம பாக்யம், அவசயம் சொல்ல வேணும்" என்றேன். அவர்கள் சொன்னது—காஞ்சி காலமாக ஆங்காங்கு திருப்பாவை திருவெம்பாவை மகாநாடுகள் பெரியவாளுடைய கட்டளையின்மேல் நடந்துவருகின்றனவல்லவா? இந்த வருஷம் இவ்வூரிலேயே நடங்கள் தலைசாமியில் நடத்தவேணுமென்று பெரியவாளுக்காசை; மார்கழி பிறந்தால் நீங்கங் மதராஸ் போய்விடுவீர்களல்லவா? ஆகவே கார்த்திகை மாதத் திலேயே மகாநாடு நடக்க ஏற்பாடு செய்ய உத்தேசமாம்; உங்களுக்கு ஸௌகரியமானவொரு தேதியைத் தெரிந்துகொண்டு வரும்படியாக ஆஞ்ஞை; இப்போதே தெரிவிக்க முடியா விட்டாலும் நாளை காலை மறுபடியும் வருகிறோம்" என்றார்கள்.

இதைப்பற்றிச் சிறிது விரிவாகப் பேசவேண்டியிருக்கிறது, உட்காருவன்' என்று சொல்லி எல்லோருமாக உட்கார்ந்தோம். அப்போது நாம் சொன்னதாவது—பெரியவாள் செய்துவருகிற பல நூறு நல்ல காரியங்களில் இது ஒன்று மட்டும் இல்லாமலிருக்கலாம். அவாளுக்கு இந்த ப்ரவ்ருத்தி எகற்காகவுண்டாயிற் றென்று தெரியவில்லை திருப்பாவைக்கும் திருவெம்பாவைக்கும் என்ன ஸம்பந்தம், அதையும் இதையும் ஒன்று சேர்த்துப் பிணைத்து மகாநாடு நடத்தவதில் என்ன லாபம் விளையுமென்று பெரியவாள் நினைக்கிறாளென்பது தெரிய வேணும். திருமெம்பாவையைப்பற்றி ஒரு வைஷ்ணவரும் குறைவாய் நினைப்பதாக இதுகாறும்

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

எனக்குத் தெரியவரவில்லை. திருப்பாவையில் நாராயணனைத் தவிர வேறொரு தெய்வத்தைப் பற்றின பேச்சே இடையாது. திருவெம்பாவையில் நாராயணனைத் தாழ்த்திப் பேசியிருப்பதாகப் பிரசித்தமாயுள்ளது. இதெல்லாம் எப்படியாவது இருக்கட்டும். முக்கியமாகச் சிலவிஷயங்கள் சொல்லுகிறேன். பெரியவாளிடம் சென்று ஒன்று விடாமல் விந்ஜ்ஞாபனம் செய்யுங்கள். (என்று ஆரம்பித்தபோது பாடசாலை மாணேஜரான Late ஸ்ரீ உ. வே. சி. வி. சங்கராசாரியர் அங்கிருந்தவர்) இந்த மகாநாட்டில் அந்வயிக்க எனக்கு ஸௌகரியமில்லையென்று ஒரே வார்த்தையாகச் சொல்லியனுப்பிவிடலாமே; விரிவு எதற்கு? என்று ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையில் எனக்கு உபாயமாகத் தெரிவித்தார். விவக்ஷிதங்களைப் பார்ப்பதேஸமயே வெளியிடாமல் அடக்கிவைத்துக்கொள்ள என்னாலாகாதே என்று சொல்லிவிட்டு பெரியவாளிடம் விஜ்ஞாபிக் வேணுமென்றதைச் சொல்லத் தொடங்கினேன்.

ஸ்ர்வஜ்ஞானான பெரியவாளுக்குத் திருப்பாவை திருவெம்பாவைகளின் பரிஸ்திதி தெரியாமலில்லை. ஆயினும் (ஸ்மாரயே) என்கிற கணக்கில் நினைவூட்டுகிறேன் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸப்பிரதாயத்தில் (உ.வே.) என்று ஒரு சிறப்புப் பெயரை ஒவ்வொருவரும் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம் 'உபயவேதாந்தப்ரவர்த்தகாசார்ய' என்பதன் ஸம்ஸ்க்ருதம் அது; எங்கள் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தோடு நிற்காமல் த்ராவிடவேதத்தையும் ஒருகண்ணாக கொண்டிருக்கிறோம்; அதிலும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதத்தை இடக் கண்ணாகவும் த்ராவிட வேதத்தை வலக் கண்ணாகவும் கொண்டிருக்கிறோம். எனக்குடைய ஆசார்ய பரம்பரையில் தலைவரானவர் நாத முனிகளென்பவர். அவர் படாதபாடுகளுக்கும் பட்டு, என்னைக்கோ பாம்பதம் சேர்ந்திருந்த நம்மாழ்வாரை ஸாக்ஷாத்கரித்து அவ்வாழ்வார் முகமாக நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களைப் பெற்றாரென்று தென்னைபார் வடனைபார் என்கிற வரசிபிசுவாமல் எல்லாரும் எழுதி வைத்திருக்கிறோம். பரம்பரையாகச் சொல்லியும்வருகிறோம். அந்த நாத முனிகள் ப்ராஹ்மணோத்தமர்; வடமொழி வேதக் கடல் கடைந்தவர். அவர் தாம் பெற்ற திவ்யப்பிரபந்தங்களைத் தம்முடைய சிஷ்ய ப்ரசிஷ்ய பார்பரயா ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்தானத்தில் இன்றளவும் ஸூர்ய சந்திரர்களுள்ளவளவும் பரவிச் செவ்வும்படி செய்து வைத்திருக்கிறார்.

அந்த நாதமுனிகளுக்கு அடுத்தபடி ஆசார்ய பீடத்தை யலக்கரித்தவரும் அவருடைய திருப்பேரனான (ஸ்ரீயாமுனாசார்யரென்கிற) ஆளவந்தார் தமது பிதாமஹரான நாத முனிகளைக்காட்டிலும் பிரபல பண்டிதர். இளம் பிராயத்திலேயே சோழநாடு ஸபையிற் சென்று "மீமாம்ஸாசாஸ்த்ரபுக்ம்சம்ரம விவலநமா ம்ருக்யதாம் மாத்ருசோந்ய" என்று சுற்றி வந்தார். அன்னவரும் த்ராவிடவேதத்துலேயே போது போக்கினவர் ஸ்ரீராமாநுஜர், சுரத் தாழ்வான், பட்டர், நஞ்சீயர், நம்பிள்ளை, பெரியவாச்சான்பிள்ளை வடக்குத் திருவிதிப்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர். வேகாந்ததேசிகர், திருவாய் மொழிப்பிள்ளை, மணவாளமாமுனிகள் — என்று ப்ரஸித்தர்களான ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரியர்கள் ஒருவர்தப்பாமல் எல்லாரும் திவ்யப்ரபந்தங்களைக்கொண்டு காலகேசுபம் செய்வதை முக்கியமான விரதமாகக் கொண்டிருந்தவர்கள்.

இவர்கள் இன்று கேற்றைய ஆசாரியர்களல்லர்; அப்ராஹ்மணர்களல்லர்; ஸம்ஸ்க்ருத வேதவிமுகர்களல்லர். திவ்யப்ரபந்தங்களில் வேதார்த்தங்கள் விசேஷமாகப் பரிமளிக்கின்றன வென்று கொண்டே இதை நிதியாகப் பரிசுரவித்தார்கள். விஷ்ணுவாலயச் சிறப்புகளுக்கு திவ்யப்ரபந்தங்களையே மூலகாரணமாக வைத்து, இன்ன உத்ஸவங்களில் இன்ன திவ்யப்பிர

நேரில் சேவித்து ஆனந்தம் பெற வேண்டுவதாக அமைந்தது. திருமங்கை மன்னன் மங்களாசாசனத்தையொட்டிப் பரகாலன் பைந்தமிழ் மகாநாடு நடைபெற்றது. விழாவில் கலந்து கொண்டு தமிழ்நாடு எல்லாழ்வுத் துறை மந்திரி கிரு இரா. செளந்தராஜன் திருமங்கை யாழ்வார் பாடங்கள் தமிழ்த்தாய்க்கு அணிகலன்கள் என்றும், ஸ்ரீரங்கம் முதல்திருப்பதியாகையால் ஆழ்வார் ஸ்ரீரங்கத்தில் மண்டபப் பிராகாரங்கள் நிர்மாணித்தருளினார் என்றும் பேசினார். திருநாங்கூர் பிரிவாஜியங்கரம், வித்வான் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியார், மற்றும் ஸ்ரீமான்கள் மணவாளன், ரங்கராஜன், குமாரவாடி சே. ராமாநுஜாசாரியார் ஆகியோர் திருமங்கை மன்னனின் பெருமைகளைப்பற்றிப் பரக்க உபந்யசித்தனர் அறவிலைப ஆணையர் திரு சுப்ரமணியன் அவர்களும் விழாவில் கலந்து கொண்டார்.

இதெல்லாம் ஒருபுறமிருக்க: ஸ்ரீ ராமாநுஜர் காலத்திலிருந்து திவ்யப் பிரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானங்களைப் பரமவைதிகர்களானபோசிரியர்கள் எழுதிவைத்திருப்பதும், அதைப்பல பல வியமங்களுடன் தேட்டுணர்வதென்கிற பத்ததி எங்கும் ஒரு சிறப்பான முறையில் இற்றைக்கும் வந்துகொண்டிருப்பதும் எந்த மதத்திலுமில்லாத ஓர் ஆச்சர்யமல்லவா? திவ்யப் பிரபந்தங்களின் பொருள்களைப் பிரவசனம் செய்துவந்தார்களென்பதேயன்றே ஸ்ரீ வைஷ்ணவத் திவ்யர்களுக்கு ஏற்றமாகச் சொல்லப்பட்டு வருகிறது. பொதுவாகத் திவ்யப் பிரபந்தங்களின் பெருமை ஒருபுறம் நிற்க பிரகிருதத் திருப்பாவையைப் பற்றித் தனிப்படச் சொல்லுகிறேன். மேலுங்கள் காலாயிரப் பிரபந்தங்களுக்கும் ஒரு தட்டாய், திருப்பாவை மட்டும் ஒரு தட்டாய் எங்கள் முன்னோர்களால் குலாவப்பட்டுள்ளது. திருவாய்மொழி முதலிய மற்றைப் பிரபந்தங்களுக்கெல்லாம் ஒவ்வொரு ஸமய விசேஷத்தில்கான் ஏற்றம். திருப்பாவைக்கு அப்படியல்ல. மார்கழி மாதத்தில விசேஷ ஏற்றம் எப்பதிருக்கட்டும் தினப்படியாகவே வைணவர்களின் கிருஹங்களிலும் மடங்களிலும் ஆலயங்களிலும் திருப்பாவை ஸேவியாமல் பூஜைநடைபெறுது. எந்தத் திருவிழா நடந்தாலும் 'திருப்பாவை சாத்துமுறை' என்பதே ஒரு முக்கியமான கெட்டம்.

திருப்பாவையின் பெருமையைப் பற்றிப் பல நூற்றாண்டுகட்கு முன்பு தோன்றிய ஒரு வெண்பா—“பாதகங்கள் தீர்க்கும் பரமனடி காட்டும். வேதமனைத்துக்கும் வித்தாகும்—கோதை தமிழ். ஐயைந்துமைந்துமறியாத மானிடரை வையஞ்சுமப்பதும் வம்பு” என்பதாம். திருப்பாவை தெரியாதவரிடமிருந்து தண்ணீர் வாங்கிக் குடிப்பதும் செய்யார் வைணவப் பெரியார் உலகுக்கே உயிராக விளங்கின ஸ்ரீ ராமாநுஜர் “திருப்பாவை ஜீயர்” என்றே போற்றப் பட்டுவந்தார். திருப்பாவைக்கு அவதரித்துள்ள வியாக்கியானங்களும் அனேகம். இவ்வாறுகத் திருப்பாவையின் பெருமை சொல்லச் சொல்ல வளரும்.

இனி கிருவெம்பாவை யெடுத்துக்கொள்வோம் இதை அந்நாள் தொடங்கி இந்நாள் வரையில் ஒரு பிராமணரும் பரிக்ரஹித்தது கிடையாது சைவர்களான பிராமணர்களோ அத்வைதிகளான பிராமணர்களோ யாரும் இதை நெஞ்சாலும் எண்ணினதில்லை. எண்ணப் போகிறதில்லை சிவன் கோவிலொன்றிலும் இதற்குப் பிரசாரமும் கிடையாது. ஒதுவார் என்று சிலர் இருப்பதாகவும் அவர்கள் கையில் புத்தகங்கொண்டு சில கோவில்களில் படித்து விட்டுப் போகதாகவும் திருவிழாக்கள் நடந்தால் தேவாரப் பாட்டுக்களைச் சொல்லிப் பின்னால் பஜனை செய்து போவதாகவும் சமீபகால நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு வருகிறோம் அந்தப்

P. B அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமிகளின் நூல் துறைகள்.

1 நாலாயிர தீவ்யப்ரபந்த வுரைகள்,	9 வேதவிசாரலக்ஷண நூல்கள்.
2 பூர்வாசார்ய தமிழ்ப்பிரபந்த ..	10 லோகாபிராம உபந்யாஸ ..
3 ஸகல பூர்வாசார்ய ஸ்தோத்ர ..	11 பாபக்ஷப்ரதிகேப ..
4 ஆழ்வாராசார்யப் பிரபவ நூல்கள்	12 உபந்யாஸக ஸௌபாக்ய ..
5 இதீஹாஸ புராண சரித்திர ..	13 வடமொழி நூல் திரள்கள்
6 ரஹஸ்யார்த்த விளக்க ..	14 ஹிந்தி பாஷையில் நூல்கள்
7 வேதாந்தப் பொருள் விளக்க ..	15 தெலுங்கு பாஷையில் ..
8 ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க ..	16 பூர்வாசார்ய க்ரந்த வெளியீடுகள்.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

வரிவான கியா-லாகுகள் தருவித்து விவரங்காண்க.

சந்தாப்பணம் M. C.செய்பவர்கள் Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

P. B. ANNANGARACHARYA.

Editor. Granthamala, Kancheepuram-631503

என்ற விலாசத்திற்கு அனுப்புக.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA.

Kanchipuram, Pin Code-631503.

To
Sri man79. Sri. K.R.Ramanuja Iyengar. 86
"RAMANUJA VILAS"33 3/2 Neeli Veerasami Chetty St,
MADRAS. 600005.

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Released by Maran's Dog ,Toronto, Canada

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami

and printed by E. Devarajan at Sri Kamakshi Press.

No. 44-c, Thirukatchinambi Street, Kancheepuram-631503